

НАСТАВЉЕНО 26.10. 2004. ГОДИНЕ са почетком у 9,30 сати.

Констатује се да је веће у неизмењеном саставу, а да су присутни: заменик Тужиоца за ратне злочине Кнежевић, пуномоћници оштећених адвокати Даниловић, Томић, Тодоровић и колегинице, опростите, нисам запамтио?

АДВ. ГОРДАНА ЛОЗНАЛИЈЕВИЋ-ДАНИЛОВИЋ: Гордана Лозналијевић – Даниловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У замену за?

АДВ. ГОРДАНА ЛОЗНАЛИЈЕВИЋ -ДАНИЛОВИЋ: Адвоката Баровића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адвоката Баровића?

АДВ. ГОРДАНА ЛОЗНАЛИЈЕВИЋ -ДАНИЛОВИЋ: Да.

Као и Наташа Кандић, те браниоци оптужених, адвокати Петрушић, Заклан, Перковић, Вукотић, Перески.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Председниче, колега Јеврић ће каснити, па је молио ако могу да га мењам, јер нису у колизији наши окривљени, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Левајац, Штрбац, Ђурђевић, Јелушић, Дозет, Бојков, Бељански, Мунижаба и Славиша Продановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, колега Дозет? Желели сте нешто да кажете?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија, ја бих у 12 и 15 са Вашим допуштењем напустио на кратко суђење, за то време би ме мењао адвокат Јелушић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

АДВ. СЛАВИША ПРОДАНОВИЋ: Господине председниче, ако дозволите, колега Сташевић ме замолио да га мењам данас, овај, обавио сам разговор са његовим брањеником, нису у колизији одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, адвокатска канцеларија Радуловић у том смислу је упутила један поднесак. Господине Мугоша, да ли сте сагласни са тим да Вас на данашњем претресу брани адвокат Славиша Продановић?

Оптужени је сагласан са тиме да његовог браниоца данас замени бранилац адвокат Славиша Продановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Перићу, да ли сте Ви сагласни са тим, да Вас данас на данашњем претресу брани адвокат Перески уместо Вашег браниоца, док он не дође, наравно? И оптужени Перић је сагласан са тиме да га до доласка његовог браниоца брани адвокат Перески.

Нису присутни браниоци адвокати Калањ, Станић, Мамула, Станојловић, те адвокат Апро Љубомир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставићемо са саслушањем сведока оштећеног Бергхофер Драгутина. Претходно само сачекајте моменат. Ако сам добро схватио, Снежана, Ви сте проверили да ли су приступили сведоци Дукић, Кресовић и Бакић Раде.

Такође се констатује да су приступили за данас позвани сведоци Дукић, Кресовић и Бакић Раде.

Није приступио сведок Бакић Миле, за кога достава позива није исказана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Бергхофер Драгутин.

Приступи сведок Бергхофер Драгутин, па на питања бранилаца оптужених исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Бергхофер.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Добар дан, свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, молим Вас, заузмите Ваше место, наставићемо са Вашим саслушањем, дошли смо код питања бранилаца. Браниоци изволите.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: (Милан Заклан, бранилац Вујовић Мирољуба) Председниче, у неколико наврата јуче је сведок употребио термине «млади војник, резервиста», рекао је шта су млади војници, поменуо је да је било резервиста у хангару и испред хангара, а није детаљније рекао, шта подразумева под тим резервиста, како су били обучени, шта су то били, шта њему значи резервиста? Рекао је млади војник то је ЈНА, а шта је резервиста?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте питање браниоца?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јако слабо сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац Вас пита ово: Ви заиста јуче и јесте рекли на једно питање, не знам ко Вас је то питао, употребљавали сте термине «млади војник», па сте онда објаснили, шта подразумевате под тим термином млади војник.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу, користили сте и израз «резервиста»?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да, добро?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта под тим подразумевате?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па млади војник је редовни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Редовни, а резервиста је тај од 35 година, мислим, није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, неке старије животне доби, не млад?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесте, јесте. Млади је онај редовни војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте их у том смислу разликовали по униформи, по одећи у коју су обучени?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па неки је имао као, оно што сте рекли, да је имао и као полицајац војни, неки је имао други опасач, јел, али ипак су нешто мало су примећени по одори резервисти, то је ипак она стара СМБ била, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Униформа?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Униформа.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Довољно ми је, значи били су, неки су имали опасаче беле, како сам разумео, неки су имали обичне опасаче?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесте, јесте.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Тако?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: СМБ униформе?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Јуче није питан, у истрази је то говорио, да ли је вршен попис у хангару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У хангару?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко вршио попис људи у хангару?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Док смо ми били, не, ни случајно.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да ли је вршен попис њих, њега и оних који су изведени из хангара, да ли је вршен попис њега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте, разумете питање браниоца?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Чакалића и осталих, који су изведени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имало је 7-8, колико рекосте?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте касније одведени на «Велепромет». Да ли Вас је ту неко испред хангара пописао, уписао?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Колико се ја сећам, није, ни случајно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Чакалић јуче нам је рекао да Вас је неко пописао, неки официр?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Али тек у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него каже у хангару, ту у хангару?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, не, ја се не сјећам, имам доста добро памћење, али колико ја знам ...

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Ко их је пописао у касарни? Онда ако каже у касарни, онда ко их је пописао у касарни?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Који нас је писао у касарни?

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да, ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Редовни војник, млад један, један млади редовни војник.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Имао бих само још једно питање, судија, он је објаснио да је дошао син др. Иванковића, ако сам добро схватио, Горан, па је рекао њему да изађе напоље, како је то, ако може, он је то објаснио, али детаљније, како је то ишло? Како је изашао из хангара? На тај начин што га је позвао Иванковић или на неки други начин?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или Вас је ухватио под руку па извео напоље?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Чуо сам да господин пита како сам, како је дошао Иванковић у хангар, је ли и како сам изашао, је ли то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, да то мало ближе опишете.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Пазите, и тај Горан Иванковић је био у униформи, ја га нисам препознао.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: А у униформи је био?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: У униформи је био, да. У униформи резервисте. Он је студирао у Новом Саду, колико ја знам, или је драговољно, или је мобилисан, ја не улазим у то и питао је Перкана, јел му се оцу његовом доктору који се није макао из болнице, лечио је и Хрвате и Србе и Мађаре и све, није се ни један дан макао. Одмах могу казати, када су били Хрвати тамо, да му мајку четничку, када су дошли резервисти, да му мајку усташку, јер је лечио усташе. И сад већ знате оно шта све бива. А што се тиче, а што се тиче Перкана и Горана Иванковића, један другог су познали, јер је Перкан био заповједник одбране болнице, у неком физичком налету од неких балаваца од стране Хрвата, напали су др Иванковића, па је Перковић одбранио му оца и онда је Горан дошао и каже, чуо сам где каже: «где је Бели», и онда сам се ја јавио, ја сам ту. Да би Чакалића Зорић извукао, а мене је спасио Горан Иванковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то, како, како, у ком смислу, како то?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па једноставно тако, били смо у том хангару и извео је мене напоље, извео је шефа рачуноводства Гунчевића, јер је он био друг са Гунчевићевим сином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко то спречавао, да ли се неко томе противио?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Колико се ја сјећам нико није.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Добро, добро.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Ево када то већ питате, председниче још ово, мислим да могу да га тако питам, да ли је Иванковић питао некога за дозволу да га изведе напоље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Па мислим, конкретно?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Нисам чуо баш то све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац Вас пита, да ли сте Ви чули да је Иванковић кога питао за дозволу да ли то може урадити, да Вас изведе, да Вас спасе?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: (бранилац Перковић) Председниче већа, ја бих молио да питате сведока, односно да појасни мало, он је јуче рекао, када је покушао тај пробој, па каже вратио се, да је, ја сам сад заборавио како је име томе лекару, али да га је овај питао шта ради ту, па ја сам уписао да је рекао: «као и сви други», да мало то појасни, шта је под тим мислио као и сви други? Јел немам транскрипт овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ради ту у болници или?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, после пробоја, па каже: дошао је у болницу, неки су се пресвлачили и да га је тај лекар питао шта ради, онда је он рекао: као и сви други, мислим да је то.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Добро, добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Само то да појасни.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па пазите, ја мислим да је било око три тисуће људи у болници, уплашено, више ниси имао куда и тако сам дошао и ја тамо. Нисам имао униформу, нисам се морао пресвлачити, имао сам само аутомат, метнуо сам га негде код оне бараче тамо, већ сам то јуче рекао, и он се изненадио јел је мислио да сам ја већ отишао, изненадио се др Иванковић, јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у том смислу шта радите, откуд Ви овде?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Откуд ти, каже, Бели овде, па рекох: као и сви други, мислим оно, знате шта, јер је речено било идемо конвојем ван и сви су то један другоме, пазите, целу ноћ је ЈНА бивша возила с камионима стално, целу ноћ, толико је било света, један на другом смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из болнице?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Из болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Разумем.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На овом пробоју каже да их је кренуло 300, отприлике, да их је, колико сам схватио, сведок Бергхофер водио, јел, колико је успело да прође, а колико их се вратило? Ако он има, отприлике сазнање.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јако мало је успело проћи, јер неке по причи, неке су, ко им се свидио, тога су пропустили, мислим као заробили су га, а друге су одмах скинули, а и јако много их је код Хендриковаца према Винковцима, било је и минирано и нормално је да је то бивша ЈНА добро блокирала и сасекла их је, тако да је јако мало прошло из те наше групе, узмимо са сајмишта. Ја сам рекао, јесам споменуо 300, али ако неко позна Вуковар, ја сам био на улазу у гробље, а реп је био код «Ауто Бачке», па добро, можда није било 300, можда је било 280, али узмимо ...

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, шта је са тим остатком било?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Отишли су, неки су дошли у Митровицу, у заробљеништво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са остатком са људима који су као и Ви остали?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ви мислите у болницу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да изађу, јел су се сви вратили?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ови из болнице, или ови у пробоју.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се сви вратили у болницу у Вуковар?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: А мислите ова једна мала групаца нас, Њофра Јанковић, јел сте то мислили?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, не, кажете, ја не бих директно, постављао питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бергхофер, господине Бергхофер, људи су покушали пробој, изгинули су, колико је њих у томе успело, кажете, јако мало итд.?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватио сам да мало вас се и вратило назад?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па вратило се, колико ја знам, оно вече, рекао сам, мислим да је Алексијевић тај доктор, његова супруга.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине председниче, извињавам се што прекидам сведока, али тај део није, то је јуче говорио, то није спорно. Спорно је следеће: он каже да их је мало прошло, остало их је око 200, 270 из те 204. бригаде, колико сам ја схватио. Шта је са тим људима било, који су остали? Где они одлазе, шта се дешава после?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се сви вратили у болницу или негде друго?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, па није добро господин чуо. Вратило нас се отприлике 7-8, а ови други су отишли. Можда сам ја погрешио што сам рекао да је било 300, можда је било 200, али пазите, ноћ је, нисам ја њих бројао. Е сада, ја више ове нисам видео, ја сам се вратио у болницу у пола дванаест у ноћи са једно 5-6 њих, био је Марко Мандић, гипсер, била је његова супруга, био је тај

доктор Црногорац Алексијевић, тако некако се зове, ено га ради у болници, његова жена, био је Њофра Јанковић, зет од овога Гречла, био сам ја, па ево, колико нас је било, а за оне друге ја више не знам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јуче је сведок споменуо да су имали каже добровољце, када је била тамо мобилизација свих способних мушкараца у Вуковару?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јел то за нас када је била мобилизација?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, да, за вас.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ми уопће нисмо правили мобилизацију. Ми смо господине направили приватну тзв. сиротињску кухињу и једно време је то било аматерски, то су држали на сајмишту приватницу, ја, Менгес, Беренди, столари, механичари, разумете, тако да смо ми и те цивиле хранили, ми смо од Србина купили овај војни авион је рекетирао Бикијев салаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дакле, није било те мобилизације?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Чакалић нам јуче рече да је општа мобилизација направљена неких десетак – петнаест дана пре завршетка борби, значи, већ пред сам крај да је направљена нека општа мобилизација?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, не, не, толико ја нисам имао утјецај, толико нисам био способан да ја неког могу мобилисати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него да ли имате сазнање о томе, само је то питање?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, не, не. Ма нема, били смо гладни, били смо жедни, није било ништа јести. Нема, није било наоружања, ту и тамо неко је имао, не могу казати да није, јел, али ми особно, кажем Вам, било је, узмите да је било па мислим око три тисуће цивила, само код мене у подруму у радњи је било око 40 жена, јер Вуковар је бреговит и ту су многи људи спасили животе и нема мобилизације, што ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Наставите браниоче.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање, ја нисам добро схватио сведока: да ли је он припадао тој 204. бригади?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да, јесам припадао сам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је у тој бригади био и господин Чакалић?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па пазите, та 204. бригада заузима Митницу, заузима сајмиште, заузима болницу, заузима Борово, заузима Приљево, разумете ме, сви смо ми одједаред постали 204. бригада. А можда је добро питање поставито, добро то је после рата било, ајде, 204. су је назвали и 124. винковачка, ајде исто вуковарска исто уствари била, али је било друга чета првог батаљона, тако смо се ми вабили оно овај, још није пао Вуковар. Узмимо да је то било негде средином десетог мјесеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Друга или трећа чета?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Друга чета првог батаљона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел кад сте у Загребу саслушавани, рекли сте да сте били у трећој чети првог батаљона, па због тога интервенција?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па не знам, можда је погрешно и записано, али колико мене мозак служи, друга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Друга чета, добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је, каже, да су имали принцип добровољности приступу јединици, да ли је свако могао, сваки мештанин Вуковара да им се придружи у одбрани Вуковара?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Питање гласи да ли је сваки цивил могао?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да се придружи одбрани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се придружи јединицама, укључи у одбрану?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Мени је јако тешко казати у Србији, али ја то никада нисам имао у Вуковару прилике да Вам одмах кажем да дијелим овај Хрват – Србин, знам да је Лазо навијао за Звезду, ја за Динамо, Партизана, то није било проблема, проблема је било са Хајдуком. Хоћу рећи, да и Срби су били код нас у постројби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ко је желео, могао је да се укључи у јединицу?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада, тамо на Овчари у том хангару, да ли су то били, кога је он, уствари, тамо видео од тих припадника 204. или 124. или којих јединица?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Пазите, ја их имам записано још од 92., да чим сам изашао из Сремске Митровице, ја имам списак од једно 22, 23, које сам записао. Сада, да ли су они били чланови 204. или су били цивили, јел ја их само знам, али да ли су имали наоружање и да ли су пуцали, то ја не могу рећи, али ја их имам написано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких људи за које знате да су припадници 204. вуковарске бригаде?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Госпон судач, видите, и онај који је провирио и пала граната и погинуо, а преко везе добио је добру сахрану и био је члан 204. ако је имао добру везу, према томе, ја мислим да сте задовољни, ја не знам, реците.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала браниоче. Молим вас даље питања?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: (адвокат Штрбац) Ја још нисам схватио шта је он, заправо, по занимању, овде спомиње да је имао свој локал, ако може само да нам каже?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ја сам рекао ВКВ тапетар – декоратер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тапетар – декоратер?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Мислим да сам споменуо да сам био у Багдаду, чујем неки господин каже, рекао, рекао је да сам био ...

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Можда сте рекли у Загребу када је био тужилац, али ја нисам чуо овде.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Добро, добро, није проблем, није проблем.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Хоће ли да нам каже када је постао званично добровољац или припадник те јединице какогод се звала у то вријеме 91. године?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Може и то. Па Ви знате да је било тамо онај крвави Ускрс то код нас се у Вуковару каже и у Хрватској, да би несрећа била већа, чини ми се, 2.05. оно у Борову Селу и онда смо се ми већ мало, опет Вам кажем, и са Србима и са овима били на радио-станици, дежурали да не би,

наводно је било приче да долазе неки из Бачке Паланке, преко, мој комшија директор, не могу се сјетити, а њега су дошли чувати неки из Новог Сада, међутим, колико сам ја био схватио, ти су били код њега нешто зидали, чак сам налетио на њих, да ме питају гдје је пут, оно већ мало кад се захуктало, знате, где је пут за Нови Сад. Ја њима кажем: ево овде доле је Сурдук и десно одмах вам је и правац Илок – Нови Сад, тако да, а знате какве су биле приче, али у међувремену док смо ми дежурали, наоружања није било, али падне ту и тамо нека минобацачка, добра, од 90 мм, је ли 75 или каква и то преко, из рита, па падне пред шегртску школу, па ми од пријатеља избије велики излог, он је био приватник, обућар, па падне на тржницу, на пијаци, па падне код Славије, и мало по мало смо се ми припремали и почели чистити те велике подруме. Овај мој пријатељ Менгес Златко који је био исто тамо заповједник, био је приватник, био је јак, имао је своје људе, чистио је те подруме које су од Другог светског рата, ваљда нико није ни чистио, у тој школи, мађарској, тзв. ко зна Вуковар, знаће, али пазите, све мислите биће томе крај, све кажу примирје, па примирје, међутим, оно што даље и даље и даље, све је горе и на крају док нису ЈНА затворила код Маринаца и онда више шта? Готово је. Ја не знам је ли господин задовољан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је било за Вас конкретно, када сте Ви активно укључили у какву ту Вашу јединицу?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: 02.05.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 02.05.?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да. Али то још није постојала јединица. То је било нешто аматерски, разумете ме, јел.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: А да нам каже ко је у то вријеме командовао у Вуковару, ко је био главни када је у питању цивилна и војна компонента?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Колико се ја сјећам, био је ваљда Мерчеп, кога ја нисам видио, али знам, добро га знам, он је био у територијалној одбрани тамо, јел, али још се могло пролазити лијево-десно, могао је, знате, да се она дјеца отишла на море и тамо сам учествовао да их пошаљемо на море, вамотамо, једноставно смо се бојали увозних, али наглашавам Вам да су били и Срби са нама. И сад опет Вам кажем: што даље и даље, све мислите биће примирје, врага, оде једна кућа, оде друга, не можеш више излазити, неки остављају неке торбе, зовемо полицију, сумњиво нам је. Међутим, ја сам исто дојавио, али није било ништа на аутобуској станици у тој торби и како бих Вам казао, дани по дани иду и све се надате да ће бити крај томе. И тако, ето, остали и остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите браниоче?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: А да ли је док је Мерчеп био главни у Вуковару, било прогона, рецимо Срба, да ли су Срби напуштали у већем броју Вуковар, да ли је било хапшења, нестанака, јел Вам шта познато о томе?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Слушајте господине, могао је отићи ко је хтео, а да ли је било прогона, онда би и наши Срби, моје комшије побегли, колико ја знам није било прогона, још увек смо били сви оно комплетни.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: А за нестанке, одвођење на информативне разговоре, јел Вам шта познато о томе, виђенијих Срба?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ајде нагласите ми једног виђеног Србина да видимо, можда га и познам.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Ево, сада ћу Вам прочитати неколико имена.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ајде реците.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: То су Ваше комшије, Зоран Филиповић, млађи човек, 69. годиште?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не знате улицу?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Владо Скелеџија, он је 30-то, њега би могли знати?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Он је мој сусјед био, мислим да је био аутопревозник, ако се не варам.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Знате шта је са њим?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ја мислим да је он изашао на време.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Дунавом допливао до Новог Сада, мртав. Саво Дамјановић, 59. годиште, знате ли нешто о њему?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, не.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Бранко Мирјанић, 35., старији човек, могли би знати?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, не.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Младен Мркић?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Славко Драгишић, 33. годиште, говорим о овима који су старије годиште?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесу они баш из Вуковара?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Сви су у Вуковару живели и сви су ту нестали у јулу мјесецу, августу за време Мерчепа тамо, сви су одведени на информативни разговор и већина су појавили се ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро само питање.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Још само неколико, можда ће се сјетити некога: Жељко Пајић?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Обрад Драча?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Обрад Драча?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: 53. годиште?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па ја знам, ако је то, 53.?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Е па то је млађи онда, овај, 53. годиште, не знам, ја сам мислио ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бергхофер, бранилац Вас пита да ли знате неке од тих људи које Вам он сад наводи?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Драче иначе знам, Драче знам, јел су горе на сајмишту, чини ми се, Зелена улица, ако се не варам, али ево прва реч да фали један Драча.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Све прва, а ништа досад нисте чули за ове Србе, који су нестали тада? Реците ми, ако нисте чули, јесте ли знали за неке, рецимо, знате ли где се налазио подрум Секретаријата народне одбране и да ли је то био затвор или логор за Србе у то вријеме док је Мерчеп био у Вуковару?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Слушајте, ја што сам видио на телевизији, то сам видио, да су били неки Срби затворени у Осијеку, то је с телевизије било виђено.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Говоримо о Вуковару, Вуковару, пустите ово сада.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не знам, не знам, толико ја још нисам био храбар. Не припадам ја неким екстра, екстремима или храбрим људима, ја сам средње, оно знате шта, боље кукавички побећи, него јуначки батина добити.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Ма видим ја да сте Ви добар човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине браниоче?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, не, слажем се ја са Вама, ја да знам, ја бих Вама рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојмо овако комуницирати, да се ограничимо само на питања.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да ја знам, ја бих Вама рекао.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: А рекли сте и да сте спорташ, с којим спортом сте се бавили?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па пазите, највише сам аматерски бранио, отишла је рука, отишла је нога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бергхофер, господине Бергхофер?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Имао сам мајстора неког који није волио ногомет, каже да је једанпут играо па једног је опалио, каже, вриштао је, може се то и теби десити, каже више никада није играо ногомет, тако да ми је мало забрањивао. После сам мало и остарио. Али на пример, у армији, у Светозареву сам бранио за репрезентацију уже Србије у рукомету. Иначе, волио сам и рукомет и ногомет и све што је са лоптом, ја волим.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Добро. Онда Вам је познато где се налазе просторије клуба дизача тегова и кајакашки клуб «Дунав»?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Кајакашки клуб, тамо сам одрастао. То је код Три Вршке, код дворца, тамо сам одрастао. А што се тиче дизача утега, они су се преселили да би на крају били у дворцу у једној, једна велика ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, све су ово уводна питања, кажите?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Је ли му познато да су у овим спортским клубовима била мучилишта, логори и да су Срби одвођени, нису се појављивали живи више, да ли знате шта?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не знам, то су, ипак, тешка питања.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Па јесу тешка, све је тешко ово што радимо.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ко је то Вама дао, тог би требало овде метит, ако сам ја знао ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само се ограничите на то, молим Вас, да ли знате или не знате?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, не, чудим се да господин то чита, а да ја баш ништа нисам о том знао.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Невероватно.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Није невероватно, ја сам ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бергхофер, господине Бергхофер, господине браниоче, немојте на овај начин да комуницирате, ограничите се да постављате питања, а Ви само одговорите кратко.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Извињавам се.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Аха, добро, добро.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Чини ми се да сте јучер споменули у свом исказу да сте познавали Марина Видића и да сте оно после пробоја ручали, вечерали нешто код њега, ако сам Вас добро схватио?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, нисте, нисам можда добро рекао.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Добро, онда је неко други био. Јел знате шта, коју је он функцију обављао у Вуковару?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па он је једно време био у Крижном стожеру, ваљда, у одбрани Вуковара председник општине је ваљда био, после Докмановића када се Докмановић више вратио, био је председник општине Вуковар, тако некако.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: А јесте чули за његово извјешће о политичко – сигурносној ситуацији у општини Вуковар од 18.8.1991. године?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Нисам, господине чуо, ја сам Вама нагласио да је мени само посао био најважнији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине браниоче, пуно питања сте поставили, разумем потпуно питања типа имена итд.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Ја не питам о Другом светском рату, ја питам нешто што је уследило након мјесец-два прије Овчаре. Дакле, Овчара није пала с неба па у ребра, што кажу. Имам други предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Пошто сам и јучер поставио оном сведоку и није чуо за ово извјешће, па сам ја рекао да нема никога овде у овој дворани ко није чуо, ако немате у спису, председниче, ја ћу Вам дати копију овог писма и молио бих само дио да Ви предочите овом сведоку, а пошто је и овај сведок још овде, да и њему предочите о политичко-сигурносној ситуацији у општини Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, молим Вас, колега, само полако. Господине браниоче, Ви желите то да нам приложите?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Као доказ у списима, ако немате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли ћемо то извести као доказ ми ћемо о томе одлучити.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Ако може да ја сад прочитам део, да прочитам сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, немојте Ви сад читати то, онда је то већ нешто друго, знате, дајте то.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Па управо ево ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви тражите да се то изведе као доказ у овом поступку? Да ли ћемо то извести и на који начин, о томе ћемо одлучити ми, знате?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Па ево, из чисто практичних разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако Ви читате, онда сте Ви о томе одлучили.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Чисто из практичних разлога, мој би приједлог био, пошто су још ови сведоци из Хрватске, тешко да ће после доћи да им се то предочи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам ја то, ја то потпуно разумем, ја у том смислу потпуно разумем, стало је свима овде да се чује за неке људе нестале итд., да се сазна истина о њима, да њихове породице сазнају шта се са њима десило итд., и са једне и са друге стране, и у том смислу ја дозвољавам и пуномоћницима оштећених и Вама са друге стране, причу на те теме, знате?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Очито да ме нисте онда ни Ви схватили шта сам хтео. Ја желим да се ово, па мало пре сам рекао, није се Овчара десила ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте на овај начин, молим Вас, немојте на овај начин да разговарамо.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ово није предмет оптужбе, то је битно, а друго: заиста не можемо да слушамо неке аполитичке тврдње на основу не знам каквих истрага

ван ове суднице и овог поступка. И ја имам разлога, као и вероватно сви који ово слушају, да сумњамо у тачност тих тврдњи које колега, не сад први пут износи, него од почетка суђења. Не може он да се сада позива на неке своје истраге које је водио, политичке, правне, неправне, не знам какве и да овде нама то пласира у виду питања, коментара итд., пре него што то буде, евентуално, изведено као доказ, да се сви упознамо са тим, па да се сви после изјаснимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, ево колега је предложио да се то изведе као доказ, о томе ћемо одлучити.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Ја опет сматрам да су ово битне чињенице које треба доказати и извести ове доказе, па и саслушањем сведока, ово су људи јучер и данас који су били у Вуковару, одређене функције имали и овај, имам право да их питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, ако ми овде судимо за конкретан догађај, ако ми имамо одбрану окривљених који негирају било какво учешће у том догађају, шта је радио Мерчеп, шта се дешавало у том смислу, шта се дешавало у јулу месецу, у августу месецу, није одлучујуће, није значајно у овом поступку. Кажем, ако судимо ово о чему судимо, о конкретном догађају, с једне стране и с друге стране, ако имамо одбране какве имамо.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Добро, не бих се сложио са Вама, али Ви командујете. Хвала, немам више питања.

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: (адвокат Ђурђевић Владимир) Само једно питање за сведока, ако можда може да нам помогне, пошто је човек који познаје пуно људи из Вуковара. Значи ли му нешто име Петрик Владо? То је битно питање.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Како?

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Петрик Владо?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не.

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Не познајете особу са тим именом?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не знате колико година има?

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Па око 40, тада у то време.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па добро, требао бих ја 50, али Вуковар је велики.

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Ако не зна, онда нам не може помоћи. Хвала Вам лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала браниоче. Даље питања?

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: (адвокат Бељански) Ако би сведок могао да нам каже у току извођења из аутобуса испред хангара, где је био Чакалић када он улази у хангар? Значи када сведок улази у хангар, да ли зна где се налази Емил Чакалић?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Господин пита где је био Чакалић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви улазите у хангар, да ли видите Чакалића, а ако га видите, где га видите?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, не, не видим га више, ја сам прво добио своје и онда сам дошао у групу и онда улази Чакалић.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли су били у истом аутобусу, јер ја сам схватио да јесу када су долазили до хангара?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не знам баш.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Ако се сећа сведок. Ја сам разумео тако, извињавам се ако сам погрешно схватио, није злонамерно питање уопште.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ја сам био у четвртом аутобусу, али тврдим Вам једно, ја сам прије Чакалића излетио ван код Мугоше, на контролу, батињања и улаза у хангар, да би дошао Чакалић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте објаснили.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Када тачно стижу у «Модатекс», значи који је то датум и које време?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па ево, отприлике ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је то већ рекао.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Већ је био мрак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је то већ рекао, браниоче, немојте.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Ако је одговорио, немам више питања.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не треба, чули смо Вас.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па добро, то је ту негде око 5 сати поподне.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: (адвокат Мунижаба) Председниче, ако дозволите, ја бих само једну примедбу јуче на речи које су ушле у транскрипт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: У вези препознавања, јуче што сте Ви унели речи што је господин сведок рекао. Ја мислим да је рекао: нисам сигуран да је ово лице Булић Милош, а онај Булић Милош је био нижи, па мислим да тај други део – онај Булић Милош је био нижи, није ушло у записник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У записник?

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ушло је, верујте ми, све што смо изговорили, ушло је у записник, не можете ми ставити на терет, можете ми замерити било шта, али ми то не можете ставити на терет, да нисам унео нешто, аудио и видео снимке.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Значи, није у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта је тачно сведок рекао, шта је тачно сведок рекао, видећемо чим добијемо транскрипт.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Није примедба у том смислу, такве оштрине, добро. Питање је следеће судија, ако дозволите: сведок је причао да је пред Жупанијским судом у Вуковару имао прилике да препознаје лица по фотографијама. Колико је фотографија било приказано и којих лица, да ли су му предочена која су лица у питању или су само постављене фотографије, па да се он изјасни о томе?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Колико сам ја схватио, колико је фотографија било, јел?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, јел било више фотографија?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Осам их је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осам?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Осам и требао сам наћи Булицу Милоша или Милана, али пазите, ја и сад видим када играмо ногомет, онај виче: Милоше додај, Булица, не знам да је ко рекао Милане, иако сам ја можда и знао да је он Милан, али ја сам ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сам Вас добро схватио, Ви на тим фотографијама нисте препознали?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, чак сам препознао овога Ђапала -Војиновића јер сам са њиме одрастао, само ја на овој страни Вуковара, он на

другој, али није био на Овчари. Спомиње се и овај мој комшија Боро Латиновић, наводно се спомиње да је он сада покајник. Ја се чудим да је то дечко, био фин дечко, електричар је био, да је он тако пао, тако ниско.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га видели?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, нисам га видео. Да сам га видео, ја бих рекао то. Тврдим Вам да је у оно време био фин дечко, ко га је то сад тако наговорио. Исто је играо доле на бари ногомет, мени је увлачио струју у кућу, добар сам са његовима, мислим, ја сам и лијево и десно су Латиновићи и он је у оној улици тамо где је имао кафић и тако.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Јел могу даље? Хвала. Рекао је јуче сведок о томе, да је Милош Булић био обучен у цивил. Да ли може данас само да прецизира мало, шта значи то цивил, цивилна одећа?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па ево што значи, ево као Ви што сте обучени и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање браниоца је било у смислу да ако се сећате, наравно ако се сећате, каква је то била одећа, не само цивилна, шта је шта је то било?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па имао је сако, нормално је имао сако, ево нормално горе сако, свакидашње оно одјело.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Добро, хвала лепо. Ја бих молио ако може сведок да опише ту дрвену палицу, ту бејзбол палицу, ако може овако да се унесу неке димензије које показују?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Могу да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па то сам ја рекао бејзбол палица, то је од крампа држаљца, а каква је разлика између држаљца од крампа и бејзбол палице, иста.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Колике дужине је отприлике била?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете одредити које је то дужине?

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: И пречника?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па узмимо да је од 110 или 90, ајде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро, по некој Вашој процени уколико знате.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Добро, добро замашна палица, добро замашна, ако човек копа мало башту код супруге и жене, он зна отприлике каква је држаљца и од ашова и од мотике и од крампа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Ја бих молио да предочите разлику у исказу са јучерашњим сведоком, јер јучерашњи сведок је рекао да је усмрћен Самарцић и извесни Кемо, а господин Бергхофер каже да је усмрћен Самарцић и извесни Гашпар и један младић, а да је Кемо неко ко је учествовао у малтретирању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Ако могу ја да завршим?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Само мало, шта кажете?

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: А да је Кемо био лице које га је малтретирало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас браниоче, молим Вас браниоче, па те разлике донекле буне, условно речено, буне, али добро.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Реците, које?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Чакалић јуче помиње извесног Кему.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, не као некога ко је тукао, него ко је усмрћен ударцима?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Пазите, ја сам у своје време ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви нам говорите о Кеми који је тражио ...

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ја сам у своје време исто Мехо, Мехо, Бог те мазо, кад оно Мехо је жртва, а Кемо је тај, па не бих ја знао, госпон судач да он није казао: «гди је Француз, гди је Француз», ево ме ту, «оди вамо, мајку ти твоју», већ оно, «да ти Кемо покаже».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем условно нас буну ...

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: И после сам чуо да је тренер Јакуповца био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте то, рекли сте то, добро.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Ако може сведок да каже, да определи тачно положај где је лежао Самарцић, а где је лежало лице Гашпар, значи од улаза у хангар?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па ево, ако хоћете тако, један је лежао између Јарка и Пола, а Самарцић је баш овако на средину улаза, док сам га ја прескочио.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: А да ли су тако лежали када је изашао оних 15 минута пре него што је отишао са Овчаре?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Исто тако, није се макнуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време ту?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Исто тако, исто тако.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Да ли се сведок у болници декларисао војним лицима да је он припадник одређене војне формације?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је?

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Да ли се он када је био у контакту са војним лицима, значи ЈНА тадашње, декларисао, да ли је рекао: и ја сам припадник једне војне формације?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Нисам рекао, нису ме они ни питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам шта то значи?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Нису ме питали.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Па зато што је у цивилу био, ипак је, колико смо схватили овде, да је припадник војне формације.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Господине, сви смо били у цивилу, на сајмишту сви смо били у цивилу, нема униформе.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Немам више питања, имам примедбе на исказ сведока, јер је у колизији са исказом који је дао у истражном поступку у предмету К. 86/98 пред Жупанијским судом и у колизији са другим сведоцима који су тамо дали исказ. Хвала лепо.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ово задње нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, бранилац ставља примедбу на Ваше казивање, зато што сматра да се разликује то што сте нама причали јуче и данас, да се разликује од оног што сте исказивали када сте саслушавани пред Жупанијским судом у Вуковару.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: А где је разлика, не знам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, бранилац је то само ставио као примедбу, ми не знамо где су те разлике.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Касније ћемо, касније ћемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми то немамо, добро. Оно што бих Вас ја сада овде питао, претходно бих Вам предочио да господин Чакалић говори не о дрвеној мотки, него некој металној шипки? Да је тиме ударен од стране Булића?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Као Чакалић да је ударен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је тиме ударан од стране Булића, неком металном шипком?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па не знам, можда је он видео неку металну шипку, али ја сам видео из аутобуса да овај меље са овом, е сада, шта се десило, када сам ја одлетио у хангар, можда је овај променио палицу, шта ја знам, па узео шипку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, али Ви сте рекли да је Булић, Ви сте сада у хангару и видите да га је ударио, још није ни ушао у хангар, а већ га удара.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па ја не могу, ја мислим да је, Чакалић је добио вани батина, а онда када је улетио унутра, срео се са Докмановићем, онда га Докмановић поново прозвао, то сам рекао и опет је једно њих 5-6 навалило на њих. Да ли је међу њима био и Булић, пазите, јер одмах затим после Чакалића и Главашевића су саставили у хошку. Немојте ме криво схватити, и овде ми дрхћу ноге, овде ми сузе иду, овде ми крв цури, човек уплашен, нисам ја навикао на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Може бити да је човек Чакалић у праву да је добио, али су били гадни, нисте се смели окренути, они су само околу кружили иза вас, уза зид и само пеглали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали браниоци немају питања? Господин Перковић.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: (адвокат Перковић) Да ли су они за време тих ратних дејстава њихова јединица, да ли су они имали заробљених резервиста, било кога с противничке стране?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да ли су имали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша јединица да ли је имала заробљених?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, иако смо ми били од касарне удаљени, па једно узмимо 300 метара, колико се ја сјећам, нисмо имали.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А да ли су друге јединице, да ли му је познато, сачекајте председниче?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Пазите, Митница је била на другој страни сајмишта исто велико, тако да ја не могу знати, нисам ја толико био способан човјек да бих ја сада да ме питате о састанку неком, нисам никада учествовао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је од августа месеца до не знам, значи, септембар, октобар, новембар, да ли је икада видео заробљеног припадника ЈНА, противничке стране или кога?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па ја ћу Вам рећи да нисам, али сам 24.08. напустио своју властиту кућу удаљену осам метара, један метар иза господина је већ била цијев од тенка уперена у моју кућу. 24.08. ја сам упалио светло да видим, ја сам наместио си кревет, утрнуо, легао, када је оно почело, господ судац, ја сам служио у бившој војсци на «савохотки», то Вам је исто слично тенку, ако неко

зна, па онај противавионски «пам», онда се оно звало «пам», па то је ужас био, па то је, онај «парафет», ево тако ко ова катедра, да сам остао секунду док сам упалио светло, данас је бих више био овде. Они су мени скроз кућу изрешетали, господине, и да нисам хтео ићи на ову страну, приморан сам био, ујутру сам сео на моторић, аутоматик и питам ...

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Питање је кокректно, председниче већа, да ли је видео заробљенике?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Нисам видео, рекао сам да нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, не, рекао сам да нисам видео.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли му је познато лице под именом Славољуб Сремац?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Славољуб?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сремац?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесте, то је био, колико се ја сјећам судца у Вуковару.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је био и фудбалски радник тамо?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Како?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је био и фудбалски радник?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Противим се питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, заиста не видим сврху ових питања.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па био је, Малетић је био судца, ногометни, а вероватно и тај Сремац, али ми смо ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бергхофер, господине Бергхофер, немојте одговарати док Вам ја не одобрим.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Извињавам се.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли му је познато да ли је то лице хапшено?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговорити на ово питање.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине председниче већа, да ли Ви то одлучујете као веће или лично?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја као председник већа.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па ради се о следећем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам ово Ваше питање.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Али та питања су логична, с обзиром да је сведок исто ишао ван предмета, па нам је причао шта се дешавало, шта је ЈНА радила, и тако даље, како је то све било у реду итд., ја то разумем. И из тих разлога, сигурно можемо да поставимо и контролна питања, значи, сам сведок је ишао у ту ширину, јер сигурно да не бих питао за име Славољуба Сремца, али хтео сам да чујем, пошто сведок каже да није чуо за хапшење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, дајте молим Вас, браниоче, да се ограничимо на битне ствари, да рашчистимо битне чињенице у овом поступку. Желели сте и Ви да питате нешто сведока?

НАТАША КАНДИЋ: Сведок је рекао да док је био у касарни, да је дошао седми аутобус и да су онда из аутобуса у којима су они били, издвојени и да је тај аутобус отишао пре њих и да је онда, после тога, тај аутобус и оне који су били у њему, видео на Овчари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се сећа некога ко је издвојен и ко је био, ко је отишао тим, како он каже, седмим аутобусом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Може?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па пазите, ја сам рекао да је из мог аутобуса изашао професор Личина, али као на слободу, сајџија Хидек и од сестре Бибе муж Колесар, али као на слободу. Да би напред, нагласио сам, неке су извлачили и помислио сам: благо њима, неко их је спасио, а кад сам видео да их шутају, ударају кундацима и нокаутирају, видите тај аутобус војни и рекао сам да су отишли у непознатом правцу. Али, после сам схватио, када сам дошао видео сам те исте који су прије нас дошли, то сам нагласио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, то сте рекли.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Само нисам хтео казати имена и презимена, јер ми је страшно да родитељи дознају то, ево ја сам то, цело време сам затајио, али страшно су изгледали, но.

НАТАША КАНДИЋ: Па ја управо то питам, да господин Бергхофер наведе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је, Личина ...

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: На слободу су изведени.

НАТАША КАНДИЋ: Али ови други који су одведени аутобусом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питање је било ко су ти, ја сам тако схватио, да ли знате неке људе који су изведени у тај ...?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па, господин судач, Бегов Жељко, Подружић Анте, Херман, отац цар му је био, иако ја имам овде једно двадесет и троје написано из главе, али нису сви били такви, неки су и са нама дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је и некога препознао од тих који су их тукли?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорио нам је.

НАТАША КАНДИЋ: Није говорио, није описивао где је туча, батинање у касарни, ко је, није нам одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је, кренули су одмах да их туку, чим су изашли из аутобуса?

НАТАША КАНДИЋ: Не, приликом издвајања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у касарни, да ли сте видели некога, да ли сте препознали?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: А, не, не, доста је то далеко било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сте видели да туку?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да их туку?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да, да, и то у аутобусу већ, оно, јел, кундаком и шутају га и тако. То је тешко.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су сви ови чија је имена поменуо убијени на Овчари?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Колико ја знам, јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је видео некога од њих на Овчари? На пример Жељка Бегова, јел видео Жељка Бегова на Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је питање, да ли је видео некога од њих и на Овчари, да ли су убијени на Овчари, он то ...

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Тешко да сам видео Жељка Бегова, иако сам, кажем, од његових старих купио кућу, али и ако га знам, али нисам га видео, да сам га видео, он би био ту код мене на списку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Господине Бергхофер?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви ћете добити, Ви ћете добити од нас списак, добићете од нас списак жртава из оптужнице.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ћете Ви то упоредити са Вашим списковима и ја ћу Вас замолити да у овом списку заокружите имена људи које сте Ви видели на Овчари.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Добро, ја сам мислио, имам туде 23, па сам мислио да је лакше на брзину да их ја, али ако њих има пуно, по мојој процени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда прочитајте, онда прочитајте то сада, онда ћемо тако брже и тако ћемо завршити Ваше саслушање.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Може, може. Међеси, ми смо га звали Цуго, он и његов син су били тамо, то је од моје бивше жене братић, тако да ми је сусјед био и нема проблема за њега, од Томе Јуреле син и од Злате која је радила у болници, а он је био шеф Јурела, Видош Горан, може даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, само Ви.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не мислим, можда нећемо стићи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само Ви.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Павловић Жељко преко пута моје радње, Вебер Синиша, до моје радње, мој отац је имао фризерски салон, браћа Колак из Патковићеве, исто близу, Пап Томислав, чини ми се да је радио у болници, али немојте ме држати за ријеч, Ковач Иво, радио је у пошти, судица Никица Хољевац, друга улица од мене, Подружић Анте, био је конобар, шеф у хотелу «Дунав», тамо нешто, Бегов Жељко у мојој улици, Лили код Славије је тамо становао, Херман, оца су му звали, звали су га Цар, до моје радње и неки мали Херман, па тако исто је био Херман, не би ми ни знали да је он Херман, он се сам нама представио тамо када је дошао узмимо у наш штаб тамо у Радићеву улицу, значи два Хермана, Илеш Звонко, мојих година, одмах Вама иза леђа, чим сам ушао одмах сам га видео, Тушкан Драгица и њен син, Влахо Мато, прву помоћ је возио у болници, Синиша Главашевић, и онај његов заменик, ја мислим да је Бранко Половина, тако некако, и од доктора Ђукића који је радио на рентгену, Владимир, Ђукић Владимир и видео сам и ону женску што су ме питали у Загребу, да ли је била у другом стању, после су ми рекли да је Маркобашићка, али да нису они рекли, ја не бих знао ко је, али сам је видео да је женско. Јао, имам још једнога. Перо, Перо, Перо, одмах је становао до Зорића у Далматинској, ја знам да ми фали, ево не могу се сетити сада, Перо у Далматинској је био, био је пољопривредник, тешко ми је сад то, видите да га нисам ту метнуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Бергхофер, тиме бисмо завршили са Вашим саслушањем. Суд Вам се захваљује. Ја се извињавам. Извињавам се, пардон. Изволите браниоче.

АДВ. СЛАВИША ПРОДАНОВИЋ: Мугоша би имао питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно. Оптужени имају право, такође, да питају сведока, ја сам мало пожурио, али претходно колега Вукотић?

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Не није питање, није питање, просто ме занима, можда ја нисам добро чуо, да ли сте питали сведока, да ли он добро разуме српски и говори српски?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Како, како питање гласи?

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Па добро, то оставимо на страну што је један језик, можда више није један језик, не бојим се да се не увуче некаква повреда.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па ја сам имао 2 из хрватско – српског.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А 2 из хрватско-српског?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Имам онај штос, имао сам тројку из два предмета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала на интервенцији браниоче.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ. Поводом списка нешто, није поменуо овога Самарцића, Гашпара и тог трећег?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Је, ево у праву је човјек, да у праву је, Видим да ми фали.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Одакле му овај списак, да ли по присећању или је то који је понео?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Нисам понео ништа, господине, то сам ја ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По неком Вашем сећању?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Мислим да сте Ви мени јуче рекли да ћу добити списак и ја видим да ми фали, али ево Самарцића нисам ни Гашпара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте од нас добили тај списак.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Судија, ипак бих ја код овог Вашег предлога, да он погледа и списак који сте му дали, поред овога што је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ћете Ви док будемо саслушавали сведока Хајдара, онда ћете Ви то погледати.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Добро, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Вујовић?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добар дан. Ја бих само, овај, поставио неко питање, није ми јасно у вези, овај, оног пробоја када је дошао у болницу, па да питам само, овај, задњи дан, значи, то је значи 17. у којој се улици налазио сведок пре кретања у пробој, значи задњи који део града или која улица, ако зна да одговори, пре пробоја, значи 17., где се налазио?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Колико сам ја схватио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте разумели питање?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Колико сам ја чуо сада, где сам се ја налазио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се Ви налазили пред пробој?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Пре 17., је ли тако, поподне.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пред пробој сам, где се налазио, у којој улици сведок?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Гдје сам се налазио? У којој улици?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јел то ко пита, Мугоша?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, оптужени Вујовић, Вујовић пита.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: А у мађарској школи у Стјепана Радића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: После подне.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: То је Владимира Назора, тако ова стара школа?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Колико ја знам, да, да, ја сам научио као стари Вуковарчанин, Мађарска школа.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, да, стара Владимира Назора. И којим путем сте се онда упутили у пробој?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, не, онда смо прво отишли у територијалну одбрану у Лоле Рибара на број 3, јер ја сам годинама на 17, па отприлике да је број 3 или је број 5, ајде казаћемо.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је то овај стари Секретаријат народне одбране?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Је, је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу, немојте толико се примицати том микрофону, нешто се дешава, па Вас лошије чујемо.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Јел овако одговара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим тако.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Овако одговара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да је тако боље, да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Од Секретаријата народне одбране, којим путем се ишло, да ли се ишло према адицама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чему ова питања?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па видећете због датума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Због датума, нема пар питања само, разумете, пар питања, само због 19. и 20. разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, да ли сте ишли, овај, према адицији, је ли тако?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не одмах, не одмах, прво када смо видели да никога нема у територијалној одбрани, онда смо ја и Били, био је тај, како да Вам кажем, телепринтер, пита мене Били: «Бели јел ти знаш на том радити», ма ди, ја сам труба, почео он тамо нешто махати, нема ни улаза, ни излаза.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У реду је, у реду је то, него, да ли сте се онда упутили, како ишли сте Бориса Кидрича тамо улицом или како сте ишли, овај?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ја сам то нагласио, реп је био пред «Ауто бачком», Лоле Рибара, па смо скренули испред полиције, тамо где је био затвор, па смо изашли на Гундулићеву поред парка, па десно према тако мислим вијугаво, ја сам био први до гробља.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, то је код Слогиног стадиона, да ли је тако?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Је, прошли смо кроз гробље, па је била рупа на зиду од стадиона, па смо прошли кроз ту рупу, па смо прешли кроз преко терена и изашли смо на другу страну, ако знаш Вуковар, тамо је криж неки с десне стране.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да, да. Ко је био тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Криж је био и могу ти рећи једно 30 сандука мртвих одмах уза зид.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да би скратили само, ја се извињавам, да ли сте ишли на правац Добра вода, тамо?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ја сам дошао до шуме, тамо је био мост, знаш да су мост срушили, до тамо сам дошао, међутим, онда сте се ...

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У реду, у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад ћете Ви да кажете?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Е сад, од тамо сте се вратили где – у болницу?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Само мало, ако сте пратили, ја сам са средине Бориса Кидрича, али према шуми, ово већ при крају, вратио се, јер су многи заостали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У реду, у реду, у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу, нећемо сад више ни једно питање, него ћете да објасните, зашто их постављате? Рекли сте због датума.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Када је дошао у болницу, то питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: 17-ог у 12 сати ноћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже 17-ог.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У 12 сати ноћу, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад да чујем Вас, да чујем Вас?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Рекли сте 17-ог, ноћу.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: И оставили сте аутомат рекли сте, пред баракком. Да ли је то преко пута Хитне?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па да, она барака.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Е одлично. И ту ноћ и још једну ноћ сте преспавали?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесте.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, две ноћи?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, то је 17. и 18.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесте.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Спавали сте?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: И дошао је 19.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли сте и 19. ноћу спавали?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, јесам, јесам, али седио сам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Али то су три ноћи?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Чекај, па чекај, само мало, само мало. 17-ог сам се вратио, преседио сам с њима у болници, значи сад је 18-ти.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: 18. на 19. сам предремао у неком киндербеду.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је онда била војска тамо?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Молим?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је тај 18. што сте преспавали на 19., да ли је већ војска била у болници?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, не, резервисти су дошли 19-ог поподне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу, понављамо питање.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Е то нисам чуо, извињавам се, значи, по Вашем, резервисти су дошли 19-ог?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, не, то је сто посто, нема понављања, то је тако.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи од дана када су дошли резервисти, сутрадан сте одвежени?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесте.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Е само толико, само то, то ме интересује.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: То је 20-ти већ.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја се извињавам, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То он тврди, то он и тврди.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Нисам чуо. Е само још пар питања, једно два-три питања, само да видим гди сам, шта сам и како сам. Добро, овде, спомињали сте да сте били у «Модатексу»?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Рекли сте да је тамо било жена, је ли тако?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесте.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли сте можда чули да су те жене враћене, да ли је било деце, уствари?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Нисам чуо ово задње?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је деце било у «Модатексу»?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Нисам их видио.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли сте можда чули причу да су те жене враћене са прелаза и да их није хрватска страна примила?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, нисам чуо. Ја знам да су ујутру рано одвежени, чак ме је, ја знам Ивка, а мислим да је Ивка, Отрок се презива, њу сам и заборавио, да бих недавно на гробљу рекла: «како си Бели, јел ме се не сећаш», а моја комшиница Посоњак, баш до моје куће је тамо исто била, али био је и мрачак, па нисам све жене запамтио.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Извињавам се, извињавам се, само, да ли, значи сутра ујутру су одвежени, је ли тако, за Хрватску?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па сад, вероватно да јесу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Небитно, добро, у реду. Мислим да ћу још једно питање и ништа више, извињавам се, само да прегледам: да ли сте можда чули на Овчари неку причу да су биле на Овчари нека Европска унија и да су долазиле неке жене и деца на Овчару, тога дана када сте Ви били?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, не, тога дана не, али сам чуо да су исто неки аутобуси, дан прије, навраћали и да су, наводно, добили неке сокове и вамо-тамо. Али оног момента када смо били, није било.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: И сад још једно питање, на крају. Ова имена што сте споменули да су били у аутобусу што сте видели на Овчари, што сте прочитали, да ли сте та лица Ви видели тамо?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Молим?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ово што сте имена прочитали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Вујовић пита, ова имена, ова лица која сте сад прочитали, да ли сте их видели на Овчари?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Је, видео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли знате да је Видош Горан погинуо у десетом месецу?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, није точно, ја сам седио с њиме у аутобусу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, ја ћу Вам само информацију, Видош Горан, мислим да је то и у Хрватској забележено, погинули су он, мислим да је Кривић млађи.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Пази, пази, пази, мислим да је, његов братић је погинуо, од Ивице син, а ово је син од Мате Видоша.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Знам ја Горана лично.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Молим?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Видош Горана ја лично знам, момак 69. годиште.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Шта каже да он зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 69. годиште.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ма седио сам са њим, госпон судач с њиме, његов тата ми је био пословођа када сам ја радио као главни складиштар.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Говоримо о истом лицу, разумемо се.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Пази, можда си погрешно, он је, Видош је од Ивице исто брата од Мате, то су два братића, па си само име погрешно.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У реду.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јер ја не бих знао овога, извини, ја не бих знао од Ивице сина, али од Мате сам знао сина.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У реду, само да Вам дам ову информацију и нећу више. Овај, Видош Горан је у десетом месецу погинуо, мислим или крајем деветог, са Кривићем и још тројицом, то сам сад случајно чуо, иначе бих се сетио, интересантна је прича, јер су преносили неке антиквитете, овај, старине, слике, иконе, па су међу њима настао је обрачун, па су минирали тај комби, тако да су дигли сами себе у ваздух, не сами себе, него хрватску страну, тако да је он убијен од стране Хрвата, Вама за информацију.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Само да му одговорим, госпон судач.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Тако да сведок није то могао видјети.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ексхумиран је Видош Горан са Овчаре, па ваљда га нису, ако је по твоме, убили га колико сам схватио, прије два мјесеца, да су га однели на Овчару? Он је ексхумиран, колико је мени познато, јер сам причао са његовом мамом, да су га нашли.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да, али то је можда да су га нашли после ослобођења, када је била експертска група?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да ти нешто кажем, да ти нешто кажем, Горан Видош је седео испред мене у аутобусу, а од Ивице нисам знао синове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како се зове његов отац?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Мато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мато?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Пословођа ми је био.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: А Ви сте видели Видош Горана, да ли је тако?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Горана, Видоша Горана са мном је седио, испред мене једну столицу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: О истом лицу говоримо, које је у десетом месецу погинуло, мислим да хрватска страна то има забележено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Само толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Вујановић Станко?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Хтео бих да питам сведока, да ли познаје Бакета Горана?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Како?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Бакета Горан?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: А чуо сам, али не познам га.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Блашковић Мирослав?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Бачак Иван?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Мачак?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Бачак, Бочак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало се примакните микрофону господине Вујановићу.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Брадарић Јосип?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Дошен Иван?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јел то онај Дошен ...?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: 58. годиште.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па чекај, јел то онај?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Има их овде три.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да, да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Дошен Иван, Дошен Мартин и Дошен Тадија?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да, да, Мартина су носили у носилима, али су их оставили у болници, нису ушли у аутобус, а други брат, ми смо њега звали Велика Уста, знаш колико је био велики, јел, он је као мало пролупао, па тамо шетао, а Лутера, знаш да је надимак Лутер, тако ми реци, њега нисам видео.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јел су ова двојица жива, по Вашем?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ма ди су жива.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ма ди су жива.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па како знате да су мртви када су били рањени?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па зато што сам био, пази, Мартин је, када је горела «Нама», казао ми је док је лежао ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти људи, станите господине Бергхофер, ко су ти људи господине Вујановићу?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: То су људи који се воде у једном поступку у Хашком трибуналу, да су нађени на Овчари, а овде их код нас нема на оптужници, па питам господина, да ли их можда познаје?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јако добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Уствари, питам ови људи по нашој оптужници, нису нађени на Овчари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога питате, сведока?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Вама говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведока питате?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него Ви то питате сведока, да ли су нађени на Овчари?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Не, не, питам је ли их познаје?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Познајем их јако добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте, да ли су нађени на Овчари, па Вас сад питам ...?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Нисам то питао сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали мене, нисам разумео?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па имате списе предмета, господине Вујановићу, имате између осталог и списак идентификованих, имате списак лица која се воде као нестала, а с друге стране, имате списак идентификованих 192.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да. А има један списак из Хашког трибунала од 250.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су докази који су овде у овом предмету понуђени, значи, причамо о томе, ако желите да нешто коментаришете у том неком смислу да се неки људи воде као нестали, као жртве нађене на Овчари итд. у неком другом поступку, онда то није за сведока.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Нису то нестали, то се у другој оптужници пред Хашким трибуналом воде да су нађени на Овчари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нестали и нађени на Овчари, у реду, то није за сведока сада овде, ова прича и дискусија.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па можда је неко међу овима жив? Као што је сад споменуо, Дошена и шта ја знам, видео га рањеног.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ја сам био у Хагу са његовом супругом, ниједан није жив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Голац Крунослав?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ограничите се, господине Вујановићу на овај предмет.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, требају ми само два још. Јањић Борислав, радио је на пумпи на дрвеној пијаци?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јањић?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Борислав, Боро?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: А, знам га из виђења тако, знао сам га.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сте га видели на Овчари?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Нисте га видели?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, не. Он је био, јел то тај црни?
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да, да.
СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Он је био, ма није се макао из подрума у Стјепана Радића улици, само је јео, није нигде учествовао.
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јел знате фудбалера, сад је судца, Вранчић Јосиф?
СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Вранчића?
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Вранац смо га звали?
СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да, да, то је тамо из Семберске улице?
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да, да.
СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да, да, знам га.
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јел знате шта је са њим?
СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, ја мислим да је жив, колико сам га ја видео, недавно сам га видео у Осјеку, али нисмо никада контактирали. Он је и млађи човек од мене и нисмо, он је жив.
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Е сад, око оног извлачења ...
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су и ти људи, господине Вујановићу на том неком тамо списку?
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Не, ова двојица ми требају. Имам још овде педесет њих, али нећу читати.
СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ја мислим да је Боро жив, извини, Боро је жив, колико ја знам, жив је, наводно ми је рекао да је тражио неко признање, ма шта ће ти та признања, цело време си био у подруму. Значи Боро је жив и овај судца.
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да, ето видите господине председниче, али овде на овом списку Боро се наводи да је мртав и да је нађен на Овчари.
СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: А можда је то неки други, сад, ајде.
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ако причамо о истом Бори са пумпе, црн.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Боро, или Борислав, које је годиште?
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Боро, сада ћу Вам рећи.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О коме се говори? О коме говорите?
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Само још ово питање око извођења из аутобуса у касарни, рекли сте неко од цивила је извео неког. Да ли је можда Вранчић тог момента изведен, јел сте видели то?
СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да ли је Вранчић, да ли је Вранчић изведен?
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да, да.
СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не знам, знам да је Булица викао: «шта је Руца, нема више фудбала».
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, не интересује ме за Булицу.
СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па добро, ја ти кажем, нисам био у свих шест аутобуса, ја сам тврдио ко је из мог аутобуса изашао и лако је мени њих идентификовати, када сам ја њих познавао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно.
ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: И још да питам за Тушкан Дражена, јел то тај син од Тушкан Драгице?
СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесте.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јесте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дражен баш?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Хвала лепо.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бергхофер?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Јањић о коме говорите?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јањић о коме говорите да га знате, јел то Борислав, тај Јањић Боро, да ли је то Борислав?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Тај, што је радио на ИНИ. Тај Борислав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, не, ја сад не знам о коме сте Ви то говорили.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Тај неки црни што је радио на ИНИ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које годиште, да ли знате које годиште је био?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па пазите, у оно време је он био неких 40-так година, тако, можда да је 51. година, ајде 52. причам напамет. Нисам никада контактирао са њиме, јер он је доста био шутљив, мутан онако, знате, радио је на ИНИ, па онда са нама није он то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Шошићу, желели сте нешто да питате сведока?

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Господине председавајући, замолио бих Вас да сведока питате у вези Вебер Синише, чији је отац фризер, шта је са њиме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте нам рекли, заиста, да сте видели тамо Вебера?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесте. То је трећа кућа, кожну јакну је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватио сам и да сте га сад међу ових 23 лица?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесам, да, да, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поменули?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да, да, јесам. Колико ја знам, госпон судац ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад господине Шошићу, Ви питате сведока, желите да ми питамо сведока, да ли је сведоку познато шта је ...?

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Шта је било са Вебер Синишом, чији је отац фризер?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Колико ја знам, сахрањен је.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Сахрањен?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да. Јер дуго тај његов отац је био са мном у Митровици и стално се бринуо о њему и ја сам оставио Вебера на Овчари и колико ме памет служи, мислим да је сахрањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите да је сахрањен?

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Да ли се сећа сведок како је изгледао тај младић?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Како се не би сећао, красан дечко, вишљи од мене, ја сам 178 некад био, он је мало вишљи, кожну јакну је имао, у болници смо причали, мислим 18-ог да смо причали.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Аха. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Оптужени Мугоша? Немате шта да га питате? Добро. Приђите овамо, суочићемо Вас, господине Мугоша са сведоком Бергхофером. Не,

не, примакните се тако да микрофон буде између вас. Мало гласније говорите господине Мугоша. Желели сте да се суочите са сведоком?

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Након 13 година ево, а нисте ме препознали тамо?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не. Али ја сам обратио пажњу на Булицу, верујте ми.

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Вама је занимљивији Булица, јел?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па мислим ако си само узео новце?

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Јесте, јесам, ево признајем, али не само Вама, него свима које сам претресао.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па ја не знам.

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Да ли се слажете са тим?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па био си тамо, узео си, али мислим, чуј Горане, ако су само новци у питању, а глава ми је сачувана ...

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Чекајте, ја Вам кажем да сам био на претресу.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Добро?

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Значи, претресао сам људе.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Добро.

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Те несретнике сам све претресао који су дошли на ред.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да, па ти боље знаш него ја.

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Па јасно је, јесте био и Мирко Ћапало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало гласније, господине Мугоша.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Нисам га видео, ја сам са Ћапалом ...

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Покојни Мирко Ћапало је био поред мене, можда мало даље.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, када сам ја дошао, ти си тамо био.

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Нисте га Ви могли ни видети.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Е друга ствар, онда, добро.

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Нисте га видели. Нисте ни видели да сам ја био у униформи. Ја сам био у униформи.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, ти си био у цивилу. Не бих ја тебе препознао да си ти био у униформи. Знаш како је тешко препознати властитог сина када га видиш у цивилу, и одједаред у униформи.

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Ајде ми нешто реците: јел сам ја Вас можда ударио?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не.

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Да ли сте видели да сам некога ударио уопште?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, господине Мугоша.

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, ја сада не знам шта Ви желите у суочењу, на коју околност желите да се суочите са сведоком?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ево, само да се видимо, јел да?

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Само да га видим. Хтео сам само да га питам, ето, да ли сам га тукао или нешто друго?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то га можете питати?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, ни «А» нисмо говорили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам намерно ово пустио.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Што се мене тиче, ја туђе новце опраштам.

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Хтео сам да га видим, нисам га видео тринаест година, значи ја сам радио код тог човека годинама.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Добро.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Добро, овај, не бих га препознао.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Добро, па видели смо да га нисте препознали.

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Да ли смем да се рукујем са сведоком?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Смете се руковати, уколико то и сведок жели. Вратите се на своје место, господине Мугоша.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па ето видиш, па жив био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите господине Бергхофер. Даље оптужени? Оптужени Атанасијевић?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Дobar дан, свима. Питао бих господина сведока, Бергхофера, пошто га је питао мало пре господин Шошић, па га је питао: а где је сахрањен, да ли Ви знате да ли је он на Овчари сахрањен или негде даље, Синиша Вебер? Да ли то знате, господине?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сахрањен је, зашто је то сад важно.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па где, битно је где.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па на гробљу, уз војне почасте, колико ја овако, ја сам сад моментално у Осијеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па што је сад важно господине Атанасијевићу?

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да ли је он имао брата Синиша Вебер?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Није имао брата.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Није имао брата?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Није имао брата, мислим да је сестру имао.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Сестру?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Јел знате можда где су становали?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па до моје радње на ћошку Славије па преко, а његов зид је ударао такорекућ у моју радњу, само што је то мало иза ћошка, само мало. Са Вебером сам ишао у шегртску школу, није проблем.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро, добро. Да Вас питам само ово: када сте излазили из болнице, реците ми, да ли сте овај, ти аутобуси који су били паркирани, да ли су они били у Иве Лоле Рибара улици или у Гундулићевој улици?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, у Шапудлу су били.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: У Шапудлу, јел те? Јел су сви аутобуси били у Шапудлу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су били, не разумем?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: У Шапудлу.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: У Шапудлу, то је Гундулићева улица, знам ја.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да, да, ја сам тамо одрастао, на Шапудлу.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Значи сви аутобуси су били у Шапудлу?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јесте.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: А реците ми сада, да ли су ти аутобуси били окренути према Борову?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Према Борову, да.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро хвала.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Молим.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Сада да Вас питам, да ли су у том моменту, када су ти аутобуси били окренути према Борову, да ли се чула нека експлозија?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Како?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Експлозија, да ли се чула нека?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, ја је нисам чуо.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Нисте чули?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: А били сте у аутобусу?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то битно, због чега то говорите?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Господине судија, зато питам, јер ти аутобуси су били окренути према Борову, да иду према Борову, на примопредају у Хрватску, ти аутобуси су требали да иду, знам да је била експлозија на мосту, на жељезничком мосту код луке, што спаја Иво Лола Рибар улицу и Гундулићеву улицу, и ту је била експлозија. Разумете, то је војска наместила тако и онда су се ти аутобуси окренули наново и онда су кренули према вуковарској касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: О томе се ради, хоћу да кажем да се ради о намештаљки, разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па што је то битно господине Атанасијевићу?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Јер је војска требала да их пребаци за, како се зове, Нуштер село, а уствари било је ту експлозија, па су их онда зато одвели у касарну, па да би их одвели на Овчару, само то сам хтео да кажем. Ето хвала, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даља питања оптужени, молим вас? Оптужени Булић.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Добар дан, свима. Молио бих Вас, господине председавајући да питате сведока, да ли и даље тврди да сам ја Милош?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па чули смо малопре, малопре смо чули сведока, управо коментар у том смислу.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: И даље стоји код тога?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ти си Милан, али навикли смо те на Милоша, додај, Милоше, ајде Милоше, ајде Булица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: То је већ велика разлика.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па ја сам целог живота био Драго, одједаред Драгутин, када сам вадио сада неке документе, бог те мазо, три слова морам даље писати, а увек сам био Драго, вечито Драго, и то злочести Драго, знате као дјете, сада сам Драгутин, а шта ти то смета Булица, а добро се знамо? Јел да да се знамо?

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Да. Ево сада ћемо да се суочимо, је ли може?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако немате питања. Немате питања?

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Не, немам више питања.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Деду ми поздрави ако је жив. Ето толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суочићемо Вас господине Булићу и господине Бергхофер, само тако станите да између остане микрофон да ово можемо да региструјемо. Изволите господине Булићу реците само сведоку, гледајте га у очи, гледајте га у очи и реците сведоку шта је истина.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Господине Драго, то што сте Ви рекли и тврдите то је уз неки договор Ваш, па ја се извињавам господине судија, јуче сам рекао за претходног сведока у Новом Саду када ме тужилац испитивао, ја сам рекао да га знам, међутим, ја сам побркао. Ја знам једнога Емила, којем је жена радила у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли, то смо јуче чули.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: А то сад тада рекао и сад пошто њега познам, Драгутина, играли смо фудбал, никада нисам био Милош, био је Милош Војиновић, судија покојни, он је био Милош, а никада нисам ни играо за Кордунаше, већ за Вуковарац, значи све побркано.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Где је Перец играо?

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Перец је играо за Брђане.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: И ти ниси са њима играо и у касарни када је било?

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Јесам ја сам играо фудбал, господине Драго.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Немој, па Бели знаш, немој сад.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Добро, можемо и Бели, господине, али видите, ја сам био на Овчари, не поричем да сам био на Овчари, нити сам кога тукао, нити сам имао шта у руци. Само да Вас питам: тврдите и даље да сам био ја у цивилу?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Сто-посто, не бих те ни препознао да си био у униформи, јер нисам имао времена, ја сам из аутобуса гледао.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Господине Драго, ја се извињавам, да Вам кажем, моја кућа је запањена у деветом месецу, ја нисам имао ништа од цивила на себи. Ништа цивилно, не није ме, баш ме брига за кућу, нисам имао шта обући од цивилног, разумете?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ниси био у униформи.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Имао сам шарену униформу, оволики крст и кокарду.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ма, Булица, нисам уопће видио, за цело време рата и на робији и све, нисам видео кокарду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Председниче, можемо да скратимо, јел га тукао тај човек или није?

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Ја се извињавам, тужилац је мене испитивао, а ја сад само могу да му поставим нека питања и да му кажем да то није истина, једноставно, нисам га тукао, нисам га ни такнуо, ни њега ни никога, и сад, овај он тврди ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сведок и не тврди.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок тврди нешто друго. Кажите господине Бергхофер, гледајте га у очи и реците му шта је истина.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Зашто си викао: Самарцићу, пизда ти матерна, скидај тај бели мантил, на то питање одговори.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Није тачно.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ма како не.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Није тачно. Па ја тог човека знам онако, тебе сто пута боље познам нег њега, ја нисам имао ни једног грама разлога било против кога.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Еј Булица, неки пик си на њега имао, млео си га пред хангаром, немој.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Боже сачувај, имам два гроба, мајчин и очев, могу се заклету у њихове гробове да то није тачно што причате.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: И ја се за моју кћерку ...

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Немојте се служити с којекаквим лажима.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не, немам од тог ништа.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: А шта ја имам од тог, па кажете да сам био у цивилу, а ја тврдим, јер сви ме знају да сам био тако обучен.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: У цивилу, у цивилу си био, у цивилу, не бих те препознао, човече, оног момента када се навикнем на цивилско и обучеш униформу, не бих те препознао. У цивилу си био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала вам.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: И то много, много боље си изгледао него сада.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Господине Драго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо Вас господине Булићу, чули смо Вас, чули смо Ваше тврдње, чули смо сведокове тврдње, хвала лепо.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Ја Вам тврдим да то није истина што каже.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Милане ...

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: До јуче сам био Милош, сада сам Милан.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Добро, за мене си ти Булица Милош.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Па никада ме нико није звао прије рата Булица.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Додај, додај Булица, додај Милоше, ха.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Вратите се, господине Булићу на Ваше место. Седите господине Бергхофер. Да ли још неко од оптужених има питања за сведока? Господин Ланчужанин?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Да то је Камени, јел?

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Добар дан. Поздрављам Белог.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Живео.

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Чуди ме да господин тужилац није поставио питање, само сам хтео питати, да ли ме он видео на Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам, нисам чуо.

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Да ли ме је видео на Овчари, то бих га питао, пошто га тужилац није питао, а нисте ни Ви?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Слажем се, није то директно, заиста, сведок није питан, али је посредно сведок на то одговорио.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јел могу да се окренем да га видим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, наравно.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Јел сам му јако добар са татом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Не бих га сад познао, али нисам га видео, нисам имао прилике да га видим, то је таква брзина, ударају лијево-десно, бежиш унутра, вамо-тамо и нисам га видео.

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: А да ли си ме видео у касарни, када сте седели у аутобусу?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Чуј, јако вас је било пуно у униформи, можда да си био у цивилу, али нисам те препознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни у касарни? Добро.

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Само ми реци, да ли знаш какав је пут према тој Овчари, према Грабову?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па гледај ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према Грабову?

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Да.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Пази, има једно време од главног улаза од Негославаца да је асфалтиран, а онда када долазиш у онај Сурдук, није макадам, већ оно, како се то каже, када идете у њиву оно земље онако, храпаво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пољски, пољски пут.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Пољски пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пољски пут, атарски пут неки.

ОПТ. МИЛАН ЛАНЧУЖАНИН: Добро хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још неко од оптужених има питања за сведока? Нема. Добро.

АДВ.ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Председниче, ја бих Вас замолио због неодложне обавезе морао бих да напустим суђење и будући да нису противне одбране, да ме мења колега Штрбац. Мислим да нема никаквих процесних сметњи да се то направи на тај начин, замолио бих Вас да ово уважите. Ја бих сада морао да напустим, уз извињење.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја само хоћу да предложим, да питате, да господину Бергхоферу кажете да ли има још нешто да каже што он сматра да је релевантно? Пошто он је рекао да он има још мало нешто јуче, па да ли има нешто још, што је важно?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Па не знам, Митровица вас не занима, три пут сам пао у несвест од батина, четири и по мјесеца сам био бос, 22 киле ослабио, неки Душко ме ломио, ево тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Питања сведоку нема. Сведок нема ништа више да изјави. Хвала лепо господине Бергхофер што сте се одазвали позиву суда.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Хвала Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете остати, узећете овај списак то ћете погледати и заокружите како смо рекли. Можете остати у судници, уколико желите да пратите даљи ток суђења. Сведок Хајдар Додај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Драговићу, Ви се не противите овоме да Вас брани бранилац адвокат Штрбац? Добро. Господине Хајдар, ја ћу Вас замолити да устанете, Ви сте млађи човек, господин Бергхофер и Чакалић су људи позније животне доби и наравно да смо им дозволили да, Вас ћу замолити да стојите, направимо паузу, бићете у ситуацији да се одморите, евентуално, колико Ваше саслушање потраје, а пре тога, Ваше име и презиме?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Хајдар Додај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајдар, име Вашег оца је?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Ћорђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па тренутно сам умировљеник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Умировљеник, а пензионер, а шта је то, шта сте по занимању, уствари?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па, пољопривредник сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пољопривредник? Добро. Где живите?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Северина, 194, кућни број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бјеловарска жупанија?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Жупанија, опћина Северине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када и где сте рођени?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: 21.09.1972. године у Ђаковици, Ново Село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Сведок Хајдар Додај са подацима као са записника од 27.04.2004. године, упозорен, опоменут, те заклет читањем законског текста заклетве за сведока, исказује, а претходно упитан од стране председника већа:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је име, а шта презиме? Додај је презиме?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Хајдар, Хајдар ми је име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајдар је име, а Додај је презиме? Добро, господине Додај, ја бих закључио да сте Ви албанске народности, да Вам је албански језик матерњи језик?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас питам, како говорите некадашњи српскохрватски, односно за нас данас српски, а за Вас у Хрватској хрватски, у смислу, дакле, да ли се разумемо, да ли Вам је потребан тумач за албански језик?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Боље говорим хрватски, него албански.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро, значи тумач Вам није потребан?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не треба, није потребан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Иако ми је албански језик матерњи језик, ја се боље служим и користим хрватским језиком и тумач ми није потребан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Додај, саслушаћемо Вас као сведока, дужни сте да казујете истину, за давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговорите на питања чијим одговором бисте изложили себе тешкој срамоти и знатној материјалној штети, или, пак, кривичном гоњењу, дакле, на та питања Ви нисте у обавези одговорити. Ништа не смете прећутати што Вам је познато, а о чему ћемо Вас ми овде питати. Видим да сте на идентичан начин у том смислу упозорени приликом саслушања пред судом у Загребу, али сте овде у обавези и да прочитате наглас текст, законски текст заклетве за сведока. Тај текст се ту налази испред Вас, па Вас молим да то прочитате наглас.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Ја бих Вас нешто замолио, баш ми ћирилица не иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Требало би преврнути са друге стране, мислим да је то на латиници. Није?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Једино ако може неко од вас да чита, а ја ћу поновити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда ћемо ићи, пошто очигледно нема ту на латиници. Господине Додај, замолићу Вас да заклетву положите тако, што ћете за

мном понављати, и овај текст овде је исто ћириличан, дакле, понављајте за мном оно што ћу ја прочитати. Заклињем се да ћу о свему ...

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Заклињем се да ћу о свему ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан ...

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Што пред судом будем питан ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину ...

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Говорити само истину ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога ...

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: И да ништа од онога ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ми је познато ...

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Што ми је познато ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, господине Додај.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сам ја добро схватио господине Додај, Ви сте у то време у јесен, у лето 91., у јесен 91. били припадник тадашње ЈНА, војник на редовном одслужењу војног рока у ЈНА?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако? Е, шта се дешава, шта се дешава са Вама, у којој сте јединици Југословенске народне армије и шта се са Вама дешава?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па ја сам био слан у ЈНА 18.03.1991. у Петровцу на Млави из Бјеловара. Када сам дошао у војсци био сам свега три мјесеца, док нисам дао присегу ту, јел, заклетву, како се већ каже, онда сам први пут побјегао из Петровца на Млави, с тиме да су ме ухватили у Земуну и вратили назад у касарну где сам добио 60 дана војничког притвора. Тада сам одлежао 35 дана и онда сам слан на терен код Осијека, Бијело брдо се звало, та јединица моја. Иначе сам био у Петровцу на Млави оклопна механизована јединица, где су били тенкисти и транспортери. И док сам дошао у то Бијело брдо, то Вам је неко пољопривредно добро, неки хангар исто пољопривредни. Тамо смо били стационирани, међутим, пошто сам ја прије тога побјегао из ЈНА и враћен, с тиме да сам дошао тамо на том положају само са празном пушком, нису ми давали бојеву муницију, јер ми је капетан рекао: «ти се ниси одлучио за кога ћеш пуцати». Па ја сам рекао: «ја и немам разлога на никог пуцати», с тиме да нису ми дали бојеву муницију. И онда сам био тамо 21 дан. Та моја јединица је гађала Сарлаш, Даљ, из тенкова, ја тамо никога нисам ни видео. Да Вам право кажем, нити сам видио припаднике МУП-а, нити Зенге, нити Збор народне гарде, него су једноставно гађали по тим селима. Пошто ја тај терен слабо и познам, иначе, око Осијека сам чуо да смо гађали тај Сарлаш и Даљ. Након 21 дана сам враћен поново у Петровац на Млави, где ми је особно капетан Мајтан Михал рекао: «Додај, ја ћу теби дати још једну шансу да побегнеш из те војске, видим да немаш вољу остати у тој војсци», с тиме да сам имао неких још 25 дана да одлежим ону казну што сам добио 60 дана војничког притвора. Вратили су ме назад у притвор, непуних 10 дана смо опет нас двадесетак војника изабрани као да идемо у допуну јединице у Смедереву. Међутим, нас су онда послали у Сремску Митровицу, а не у Смедерево. Па имали смо тако, како бих Вам рекао, једну чету смо формирали. Ту смо задужили тенкове, транспортере, пушке, ту сам добио бојеву муницију, јер су ми онда дали, да би ту онда били једно вријеме, не знам можда нека два дана смо били ту стационирани. Онда нас је капетан, пуковник

је био, уствари по чину, постројио и рекао нам је овако: «другови војници, идете у рат», као, ми немамо ништа, као против хрватског народа, али идемо у Вуковар да уништимо око 20 тисућа усташа, што плаћеника, Курда, Румуна, он је нама тако те глупости набројио. И сад, није ми било оно свеједно, није ми било ни драго, и онда смо кренули из Сремске Митровице према Шиду. Ту смо дошли у Шид, били смо исто негдје тако око три дана смо преспавали у неким хангарима, то Вам је исто неко пољопривредно складиште унутра, гдје смо чекали ту наредбу да идемо према Вуковару. И тек након та три дана смо кренули према Вуковару, дошли смо до Негославаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то месец?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: А то вам је осми мјесец већ био, кужите, осми мјесец, крајем осмог мјесеца, тако, почетком деветога, то је тада било. И дошли смо до Негославца, онда смо се стационарирали. То Вам је покрај Вуковара једно мјесто, Дубрава се зове. Ту смо били чекали наредбу да дођемо до положаја где ћемо бити стационарани, да би, сутра ујутру као, негдје је било око десет сати – једанаест сати, сада не знам баш точно колико је било сати, пресекли пут Богдановци – Лужац. Ту смо укопали тенкове, транспортере, са наше, гледајући овако са десне стране су били резервисти, а ми смо били вамо са лијеве стране редовна војска који смо служили ЈНА. И ту сам био 24 дана на том положају. Мислим оно, е сад када смо дошли тај дан, на тај положај, ту смо ваљда сав борбени комплет, граната, што тенк има и сву муницију смо ваљда тај исти дан испалили по Вуковару, да апсолутно нисмо, испред нас су били кукурузи, никога нисмо ни видели, ту смо добили наређење да се стриктно мора пуцати по тим, у том правцу према водоторњу, јер водоторањ се видео од нашег положаја. И они су пуцали, када је то трајало, то Вам је трајало негде око три сата, та борба, као да нас усташе нападају, а нико нас није ни напао уствари тамо. И када се то све смирило, онда смо ми војници почели копати ровове, ја и колега Златко Злоглеђа је био са мном у истом рову, међутим, након 17.09.91. су почели зрачни напади, ту је нападала војска са авионима, тукли су по граду, па то ја не знам, немам појма, они су имали у циљу сравнат град, а не, не знам, уништити 20 тисућа усташа што су нам рекли да има, Уствари, није било никога тамо. Тамо су само били цивили. 17.09. су се предали неки цивили, ишли су према нама, према активној војсци, тројица, били су у цивилу, један је имао овај «калашњиков», румунска, мислим да је «румунка», тако су је звали и дошли су к нама. Капетан је био наш заповједник и он их је питао: «куд сте кренули», па веле: «бјежимо из града, јер град гори цијели малтене», видео се облак дима, «од страха бјежимо». И добро, ови су им узели ту пушку, на крају су им свезали руке и свезали за једно дрво тамо да не би случајно побјегли од нас. Ту су их преко ноћи комарци изгризли да људи су имали флеке по лицима. И одвезли су их, стрпали су их у транспортер, тај БВП се зове транспортер војни и одвезени су у правцу Негославца, так, да ја немам појма, нити сам више чуо шта је са тим цивилима било, једноставно су нестали. 24.09. сам напустио положај у 12 сати, то точно знам, нас петорица је бјежало. Злоглеђа Златко је био један међу њима, Лоренц Дохана је био један међу њима и Хркић Самир и ја сам био, не знам још један је био, не могу се точно сјетити име његово. Међутим, дошли смо до овога, то Вам је неутрална зона, нико није држао, те куће су биле испред нас све новије куће, све је то било спаљено, уништено и дошли смо до неких цивила тамо и тражили смо овога да јаве полицији или гарди да се желимо предати, да хоћемо једноставно ићи кући, а не водити рат нечији, што немам појма ни за кога смо ми тамо штитили, кога смо ми тамо бранили, стварно ми није било јасно. И тако

да је тај господин отишао код гарде и рекао им да се желе предати пет војника, немојте случајно отворати ватру према њима и онда смо дошли до тих гардиста, они су нас пребацили полицијској управи у Вуковару. Тамо смо били, испитивали су нас оно одакле смо, да не би случајно мислили да смо нека група убачена, једноставно док су проверили да сам ја из Бјеловара, овај из Сиска, овај из Сплита, овај је био дечко из Богдановца, то Вам је близу Богдановци и Маринци, то Вам је близу било. И један је био из, Хркић Самир он је био из Завидовића тамо, Кркићи се зове мјесто тамо из Босне. И видели смо да не можемо изаћи ван града. Истог дана, уствари, када смо ми дошли у полицијској управи, полиција је заробила једно три војника, један је био из Сплита, друга двојица су била из, тај се звао Кушчевић Петар, а овај један био из Брчкога Кобаш Марко, мислим да звао и Хаџибеговић Рашид, Раша, не знам сад тренутно како се зове, али био је из Босне тамо. И довели су их тамо у полицијску управу, ја сам се изненадио када сам их видео, мислио сам да су и они пребјегли, али они су као заробљени, али то Вам је, они су били толико сретни што су дошли тамо, да не знам как бих Вам то описао. И видели смо да не можемо изаћи ван града и да се сваки дан пуцало, то нису бирани циљеви, то је гађано и по кућама и по школама, и по болници и по црквама, и онај дворац су срушили једноставно цијелога. Један дио зида је пао чак и на цесту. И паника је била у граду, тамо нисам ја видио ни 20 тисућа усташа што су рекли да су «црнокошуљаши» тамо дошли, неке плаћене убојице и шта ти ја знам, тамо су били обични полицајци који су ваљда радили за оно време бивше Југославије у милицији, нити су имали те што су рекли топове, безтрзајне топове, ручне бацаче, шта ти ја знам, они су имали аутоматске пушке тамо. Неки су имали ловачке пушке, нити су имали униформе како треба, у тенисицама, то су једноставно били људи који су бранили своје куће, фактички. И ја сам уствари, ови су нас питали дечки, ван града се не може изаћи. Блокирано је све, фактички. Можете остати ту с нама бити, ако желите ми ћемо вам дати оружје, ради ваше особне сигурности да вас не би неко тамо напао, не дај боже да вас неко не убије на улици. Ја сам онда затражио да ми даду и униформу и узео сам и аутоматску пушку од њих, након тих колико сам био једно 59 дана сам био у Вуковару. Већ се то, дошло је толико да више нису могли пружити никакви отпор, војска је све јаче и јаче продирала у град, опкољавала град, сузили су тај дио града да више се једноставно, било је питање времена када ће пасти тај град. Ми смо дошли, повукли смо се, јер пошто је МУП изгорео цели, погођен је био, та зграда је била горе погођена, то Вам и није нека, мислим није новија зграда, али је зграда велика, погодили су горе кров и запалио се цели, једино су зидови остали. Онда смо се повукли у неком подруму, тамо згради једној, ту су формиране као три групе да се људи покушају, да покушају једноставно изаћи из града. Ту су овога, велим ја сам био у тој групи где нисам имао среће изаћи из тог града, неки су се успјели, неки су успјели доћи до Винковаца, неки се више нису могли пробити, па смо се онда сви вратили у болницу. Тамо смо мислили да ћемо наћи неку заштиту, бити сигурнији, међутим, ето, повукли смо се у болницу, мислим да је, сада не могу тачно датум, негде 17. сам се повукао у болницу око 11 навече је то било, ноћ већ. И чекали смо до војска не дође. Већ се онда 18., 18. мислим да је војска већ зашла до болнице. Ту је унутра у болницу је зашао, капетан је био по чину, официр ЈНА са камером и онда је снимао унутра ходнике, собе, подрум доле, све је снимао у једној камери. Изашли су ван. У болници унутра, мене особно нико није ни дирао, нити нас је ишта питао, једино док 20. када смо изашли ван из болнице, онда су нас престројили. Најпре су одвојили жене и дјецу и старце на једну страну, нас су постројили онако испред

болнице, у једној линији су нас тако постројили, и када су нас постројили, онда је изашао мајор Шљиванчанин, представио се: «ја сам Шљиванчанин, Веселин Шљиванчанин», так је рекао, «немојте се бојати никога, нико вам неће овде ништа направити». Међутим, када су нас почели гардисти, јер су имали шарене униформе и бјеле опасаче, мислим да је то била београдска гарда, што је он био заповједник њима, почели су нам узимати из џепова све што смо имали, сатове, златне ланчиће, прстене, све што смо имали фактички, новац, ко је имао, чак су им и јакне кожне скидали које имао, неку добру јакну и тако. И мене је један особно питао, један војник, као где ми је кућа, ја сам му рекао: ту иза болнице, на неких 100 метара. Јел ти је кућа срушена, па реко: добила је једно четири гранате тако, али још стоји. Било ме страх рећи да сам из Бјеловара. И онда су нас лепо утрпали у аутобусе, када су нас убацили у аутобусе, стриктно смо морали имати главу сагнуту доле и руке на леђа. И са никим у аутобусу не разговарати. А прије тога смо добили наредбу: ко буде хтео ићи за Београд, тај ће моћи ићи у Београд ко буде хтео и за Загреб, тај ће отићи у Загреб. Али то се није десило, нас су одвезли, одмах су нас возили у касарну у Вуковару. Када смо дошли у касарну, тамо су нас паркирали испред војарне, испред касарне, ту су нас паркирали са аутобусима, то је био такав бијес људи унутра, да ја то нисам у животу видео. Ја сам имао онда 18,5 година – 19 година сам имао, ја сам мислио да ће мени срце одрапати прије него што они дођу до мене. Људи су узимали лопате из оних тенкова, из војних камиона, то су тргали лопате и узимали држалце и набијали по аутобусима, видјећете ви, мајку вам јебем усташку. И када би то што се сјећам, у мој аутобус је зашао капетан испред мене можда једно 5-6 сједала онако како су били, су били чак доктори који су били у вуковарској болници, а баш доктори, који су радили у тој болници, тамо помагали људима, зашао је унутра капетан и прочитао је нека имена, ти људи када би изашли ван из аутобуса, так су их ови дочекали. Било је ту, имали су ти тзв. «бели орлови», аркановци, територијална одбрана, то је било двадесет врсти војске тамо унутра. И онда би тако ударали кундацима и трпали су их у камионе и свуд су их потрпали, за те људе никада више нисам ни чуо, нити знам ишта о њима. И један је баш зашао унутра, српски војник је био, имао је шарену униформу, аутоматску пушку, беретку на глави, имао је српски грб на кокарди, како се већ каже, и баш је тог доктора питао: шта сте Ви радили у болници? Он је рекао: ја сам лечио људе, помагао људима. Да, вели, ти си доктор, ти си вероватно највише Срба и заклао унутра, јел ти знаш како се режу људи. И овај је њему рекао: господине, ја сам доктор, ја не делим људе на националности, него ми је струка да помажем људима. Видјећеш, вели, када будеш изашао ван. И онда је јадан од тог шока што му је овај претио, затражио од шофера аутобуса да му да воде, овај му није ни хтео дати воде. И све је то трајало неколико сати тамо, извађали су неке људе и онда су нас одвезли према једном хангару. То је Овчара, ту су, шта су ту, то је исто неко пољопривредно, пољопривредни ти хангари тамо, тамо када су људи излазили ван, ови су ишли за нама, ти што су тргали те лопате и то, они су ишли за нама. Неки су отишли и прије, па су онда формирали, десет људи је стајало, око десетак људи је стајало с једне стране и с друге стране десет људи, онда как је ко излазио вамо, морао је проћи кроз њих, да би дошао до тих великих врата и залазио унутра. И как је који излазио ван, так су га излупали, да то не можете вјеровати. То ја нисам видео у животу. Један је, сјећам се један је имао замотану руку и овај га је један питао: Иване, па шта си ти, јеси ти Србин или Хрват, и овај није могао јадан говорити од страха. И онда му је ту руку што је имао, замотану, то што сам видео када га је лупио, па му је рука само овако отишла, испала

доле, онај трегер, све је то попуцало доле. И онда је зашао један у мој аутобус и рекао је овако: има ли који Албанац међу вама? Јер ми по говору нису могли скужити да сам, ако се не јави, а случајно га нађемо унутра, цијели аутобус ће настрадати због тог једног. Ја сам се јавио, ајде реко да ти људи не настрадају због мене и он ми је особно рекао: ти си мој када будеш изашао ван. Али у тој све збрци, у тој драми, срећа је била та што је тај Сплића изашао прије мене, када је изашао доле из аутобуса, овај га један одаладио са једном држалцом по глави, он је пао доле и рекао је: немојте мене, ја сам војник ЈНА. Мене су као, усташе заробиле. И онда су га примили и дигли горе: јел вас има још унутра и онда је показао на мене, на тог Златка и на тог Самира. И особно је тај дошао код мене, што ми је малопре рекао: ти си мој, рекао ми је овако: ти си се данас поново родио. Ја више нисам знао доћи ни до речи ни до зрака, ни до чега и онда су нас макнули од тог аутобуса. Поред цесте су стајала два пуковника Југословенске народне армије, имали су ветровке, онако мало јачи су били, нижи, нижег раста, нису били баш тако високи, онда су нас они испитивали, као одакле смо. Ја сам рекао да сам из Бјеловара, овај је рекао да је из Сплита, овај је рекао да је из Босне, овај је рекао да је из Сиска, онда нас је питао како то да нема ни једног из Србије. Нисмо знали шта би му одговорили у том моменту, а рекли смо да нема никога да смо се ми дружили међусобно тако и вели, и онда нас је питао: како сте тако уредно обучени, да нисте змазани, ако сте били заробљени. И тако смо му говорили да нас није нико тамо дирао, па тако, да је паника била у граду, да смо ми те цивилке нашли у једној кући, одакле смо се преобукли и онда сам гледао како су тамо исто те, наставили даље те људе, то је таква вика, такав врисак, јаукање људи, убацили су унутра у тај хангар. Када су затворили врата од хангара, испред тог хангара вам је стајао багер жуте боје и са гуменим котачима. Не овај што копа, него овај што гура, што има ралицу испред себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ралицу испред себе, или испод себе? Нисам разумео. Испред себе?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Поред тог хангара Вам је стајао багер, паркирани багер, био је жуте боје, имао је котаче гуме, не онај гусеничар. Гуме котаче и корпу је имао напред, не ова што копа корпа, разумете, него она што гура ону земљу и то. Један је војник скочио, зашао у тај багер и упалио га је и отишао некуд с њим. Међутим, у том моменту је дошао «пух», војни пух оно возило «мерцедес», пух, ако знате шта је, ту је дошао један официр, изашао је ван и питао: где су ти војници? Онда смо се ми представили, ми смо ти војници и вели: зађите унутра, зашли смо у тај пух и онда су ме одвезли према Негославцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел вас четворица или петорица?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не, нас четворицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четворицу?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Четворица нас је било, а тај Лоренц је био рањен, једноставно он је стао на ону паштету ону мину, њега смо вратили у болницу. Он није био у том аутобусу. И довели су нас испред једне куће у Негославцима. Када смо излазили ван, ту су нам свезали очи и руке и так да су нас упелјали доле у подрум да не би случајно видели која је то кућа и тако то двориште. Када смо залазили у том подруму, ту је било још унутра цивила, нису нам баш толико стегнули очи да нисмо могли гледати, јел ипак тамо је активна војска, па су мислили да смо и ми војници, мислим, били смо војници, па сад нису нас баш толико малтретирали и то. Сјели смо унутра и по говору сам чуо да су била двојица

Вараждинаца унутра, рањени су били они, лежали су на оним носилима унутра, један је дошао унутра, он га је толико тукао са оним ножем од полуаутоматске, од аутоматске пушке, уствари, толико да му је нож пукао. Шта си ти дошао из Вараждина овдје, ко је тебе звао, он јадан, био је у полицији па вели: ишли смо, добили смо наредбу да дођемо у Вуковар и вамо-тамо, вели, тукао га је ваљда док му није око исцурило и тај нож пукао. Нису их могли кроз врата изнети вани, јел то Вам је у подруму било, када зађете унутра морали сте ићи одмах десно, уствари, да. Када зађете у подрум десно, нису га могли носити, него су га кроз прозор изнесли ван. Унутра је било негдје око 15 цивила, тако по броју, 15-20 цивила је било унутра. Ту су нас чували пет активних војника ЈНА. У том подруму сам био три дана, најгоре нам је било када је мрак падао. Онда би дошли ти добровољци доле па би нас толико изударали, испитивали, где сте били, кога сте убили, шта сте радили и то. И онда након трећег дана, уствари те цивиле су онда одвезли некуда, ја немам појма куда су их однесли, или су их отерали оданде, немам појма, у којем правцу су отишли, да би онда након три дана био доведен са војном оном марицом, зелени комби је био, унутра су нас свезали и у Топчидер у војарну сам доведен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде у Београду?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да, у Београду у Топчидеру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сам схватио, Ви сте овде и осуђени пред Војним судом, је ли тако?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па има ту одвјетник који ме је бранио, 91., ту је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На колико сте осуђени и због чега?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па био сам осуђен за дезертерство из ЈНА, оружана побуна, рушење Устава СФРЈ и крађа наоружања. Казна ми је била пет година, али делимично се смањила, пошто нисмо били никада суђени на четири године, онда су се одвјетници жалили, па сам добио три године и господин Милан Панић када је дошао ту, онда ме је он делимично ослободио годину дана, тако да сам одлежао 24 мјесеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 24 месеца?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Додај, Ви говорите, помињете неког капетана тамо да је ушао у аутобус у касарни, помињете два пуковника, овамо на Овчари, па Вас питам, јесу они имали чинове, јесте Ви на основу тога закључивали ко су они и што су они? Да ли су имали видне чинове на себи?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Ови двојица што су били на Овчари, они су имали чинове, а и тај капетан који је зашао унутра у аутобус он је имао чинове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете проценити време када сте дошли на Овчару и колико сте се ту задржавали?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па слушајте, испред болнице када су нас, пазите, то је негде пред јутро, ујутро је то било, осам сати, сада немојте ме криво схватити, доста је година прошло, у тој паници нисам ни имао да сад човек може погледати, али то што се сећам када је мајор Шљиванчанин рекао својим војницима: идемо другови војници мало брже са тиме, нећемо бити са њима ту до сјутра, јер он као Црногорац па говори «сјутра».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се дешава у болници?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да, испред болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потом сте отишли у касарну, дешава се то у касарни шта се дешава, е сад, када сте дошли на Овчару? Да ли то можете проценити, доба дана?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па то Вам је било негде, па знам да је био дан, још се видело, није мрак био, дан је, а сад не знам стварно, да ли је било четири сата, три сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико, колико је Ваш укупан боравак на Овчари био док нисте отишли војним возилом, враћени назад?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Испред тог хангара сам био све док се нису врата затворила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сат, два, три, у том смислу да ли можете проценити?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Сат, или два сата, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Укупно све од кад сте дошли?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па, да, сат, па сат, два сата. Сада, немојте ме криво схватити, јер у оној паници стварно ми се чинило да сам био тамо не сат, него двадесет сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Ако сам ја добро схватио Вас, Ви уопште нисте улазили у хангар?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не, у хангару нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него сте Ви одмах након изласка из аутобуса, издвојени ту, вас четворица и били сте ту, све то време сте били ту?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви одлазите, тада се затварају врата тог хангара, јел?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је људи напољу око хангара, испред хангара, у том смислу, имате ли неку представу, процене неке? Рекли сте да их у овом шпалиру има десет с једне, десет с друге стране?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Око тридесетак људи је било унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око тридесетак људи?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Мислим око тридесетак, мислим око тог свега, око те све збрке, око тридесетак људи је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тридесетак, није било више људи?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Мислим, да ли је било 5 или 10 више или мање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, према неким овде казивањима која ми чујемо у овој судници, тај број је био знатно већи, да је било 200, 300, 500 људи?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па погледајте, сада ћу ја Вама ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па претпостављам да је то нешто што сте Ви регистровали као пуно људи?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Али у оном моменту, нас је било једноставно страх гледати према тамо, јер је тај пуковник када је нама објашњавао, вели: мој син се ту и борио, прса на прса са усташама, видите ово поље ту, значи то је било мени иза леђа, фактички био окренут тај хангар. Ту се мој син борио на овим пољима, вамо, а ви сте побегли из ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви гледали шта се дешава у хангару?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: У хангару унутра нисам могао видети, када су била врата затворена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, али док нису врата затворена?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Гледао сам како су људе тукли, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тукли су људе?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да. Са жалицама од лопате, и од секира, то су имали, палице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти људи, Ви сте били, пре тога сте били припадник ЈНА, ко су ти људи у том смислу, како су обучени, како их можете проценити, да ли их можете разликовати у односу на редовне војнике ЈНА, резервисте, у том смислу да ли можете правити разлике на основу њиховог изгледа?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па било је ту, рекао сам, у касарни је било двадесет врста војске, ту више и не знате какве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У касарни? Али причамо сада овде о ових тридесетак на Овчари?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Ти сви из те касарне су фактички дошли испред тог хангара. И било је тамо резервиста, било је тамо «белих орлова», било је тамо и у тиграстим униформама и онако у оним вјетровкама, не бих вјетровке, так, имали су, било их је и припадника Југословенске народне армије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Тај, Ви рекосте војник који је одвезао тог жутог, ту машину грађевинску, багера, то како Ви рекосте, шта је он у том смислу? Да ли је он резервиста, не знам ни ја, војник ЈНА?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: По старости, био је резервиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватио сам да можете да разликујете гардисте, јер малопре рекосте, гардиста.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да, да, имао је онај прслук, панцирку, војничку панцирку шарене оне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај који је одвезао тај?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: По изгледу је био старији, није могао бити активни војник ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морао је бити старији?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Морао је бити старији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро. 56 дана рекосте да сте били у Вуковару?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: 59.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 59 дана, да, два месеца?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Скоро два месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два месеца, да ли сте познавали људе из Вашег аутобуса, људе изузев ове тројице са којима сте, јер сте са њима, практично били у ЈНА?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па познавао сам једног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали, дакле, људе из Вашег аутобуса и људе, кога од људи у хангару?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Познавао сам једнога што сам седео покрај њега, то је био Хорват из Винковаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хорват?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да. Био је полицајац у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У аутобусу сте седели заједно?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да, скупа смо, још ми је извадио слику и показао је жену и двоје дјеце, као што ми је рекао, никада ја више своју дјецу и жену нећу видјети. Онда сам му ја на то одговорио: ма шта се секираш, па ићи ћемо ми за Загреб, неће то бити ништа страшно. Вели, никада ми Загреб нећемо видјети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неког другог?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па фактички ја нисам из Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте из Вуковара, па зато Вас и питам?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Ја сам доста, био сам са њима и познавао сам их доста, али не могу се сјетити имена свих тих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Претпостављам да сте Ви читали у штампи у Хрватској или на неке друге начине да сте чули да се овде суди неким људима. Да ли сте читали имена тих људи, јесте прочитали имена тих људи?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Велим, по именима никога не могу познати. По имена, ови што им се суди данас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не, стварно под тим именима не би их могао препознати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте кога тамо запазили као карактеристичног на било који начин? Који се издвајао по, било по изгледу, било по понашању?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Једино што сам тога успео, видјету му онако лице и то, када је рекао томе: Иване, шта си ти, јеси ти Србин или Хрват.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ударио га је по руци?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да. Он је био резервиста, имао је хлаче оне СМБ хлаче, чизме војничке и весту ону војничку зелену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао, у смислу, крупнији, ситнији, ако се сећате, наравно?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Није био баш тако крупан, оно да је био дебели, био је шланг човјек онако, имао је бркове, малко онако проседу косу, онако, није сијед кроз, него оно, видели су му се сједе онако са стране мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватио сам да сте Ви имали, да сте Ви добили униформу и пушку?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па нисам ја њу добио, ја сам је сам затражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мислим добили сте однекуда, тражили па добили, је ли тако?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте урадили са тим када сте ушли у болницу или да ли сте се пресвукли?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не, па 59 дана не можете бити у једној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него ово сад везано за болницу, за ова дешавања у болници, зашто сте отишли у болницу, да ли сте се тамо склонили, је ли било било какве приче о организованом одласку и тако?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: У болницу сам дошао с једним циљем да извучем живу главу. Сви смо ми тражили неку сигурност у тој болници, да нас не би неко на улици видео, па да нас не би на улици убио. А оружје када смо дошли у том склоништу, када смо требали као, један је рекао да зна пут до Винковаца, ишли смо напамет, па сви смо тамо ишли, неки су чак налетели на војску, па су отворили рафал по њима по некој пруги су ишли. И онда сам рекао овом Лоренцу, том Петру тај Кушчевић и том Хркићу: најбоље би било да се ми, да ми дођемо у болницу да тамо чекамо, можда се некако извучемо из те кризе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тада што урадили, схватио сам да сте Ви у цивилној одећи тада када сте на Овчари?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да, био сам у тренерци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тренерци?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте урадили са униформом коју сте пре тога имали?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па велим, униформу сам можда носио првих 20 дана, па била је змазана, па не може човек бити 59 дана у једној мајици, у једној јакни, у

једној униформи, нису биле униформе сада да се мењају сваких пар дана, па да добијете чисту униформу. Нико није ни прао тамо униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били ангажовани у некој јединици, конкретној јединици, не знам ни ја за то време тих 59 дана, јер овде се прича о некој 204. вуковарској бригади, бригада је јако, нешто јако велико у смислу формацијског појма?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Пазите, каква је то бригада када људи бране куће са ловачким пушкама и малокалибаркама, каква је то према нама што смо имали тенкове и безтрзајни топ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али Ви сте пред судијом у Загребу, када сте саслушавани, рекли: постали смо припадници 204. бригаде?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не, у полицијској управи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Водили смо се, пазите, сви смо ми били тада 204. на крају крајева. Али унутра сам био са полицајцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Ви конкретно сте били са полицајцима, са полицијом, вуковарском полицијом?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А какву униформу сте имали, полицијску?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Сиву, да полицијску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сиву, полицијску униформу сте имали?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли учествовали у борбама, јесте ли били у ситуацији да учествујете у непосредним борбама?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Пазите, док сам ја био тих 24 дана, војска никакве акције није радила, војска је рушила град, фактички. Никуда ми нисмо ишли напред или назад, чишћење неко радили, једноставно смо дошли срушити град тај цијели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: А када смо вамо дошли, нисам ја видео ни једног борца, војника да је дошао до центра града да су ту јединице, једноставно није било више могуће држати тај град и предали се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте ли имали заробљеника, кажете били сте полицајац при полицији сте били, је ли било каквих заробљеника ЈНА, резервиста, значи припадника друге стране?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Били су овога у МУП-у, јер полиција је имала притвор, били су тројица или четворица, сада не могу точно по бројки рећи, мислим да је било око тројица резервиста баш су били унутра. У те резервисте унутра, када је Југословенска народна армија погодила полицијску станицу, изгорела је фактички, само су зидови остали. Човјек који је био задужен за те кључеве да им носи јести унутра и воду, он је нестао. Сада да ли је негдје погинуо или није, то ни мајка Исусова не зна. И ми смо овога, ти стари милицајци, полицајци који су били, узели су секиру и развалили су врата и рекли су: господо, можете ићи сада куда год хоћете. И унутра је била мајка, у другој просторији са мужем, син јој је био у касарни, капетан и њих су исто пустили. Јели су исто што и ми што смо јели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, само кратко да Вас нешто питам: док сте били ту испред хангара, рекли сте отприлике једно сат времена да сте провели, сат до два?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Сад, сат, два или можда више.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли је неко извођен из хангара, појединачно, да ли је неко извођен од тих заробљеника, да ли сте видели?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Нисам до видео. Сећам се овога, да је испред хангара било је једно четворо дјеце је било, око 14-15 година, тако.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А да ли је било жена, да ли сте видели уопште да ли су биле жене?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: У хангару?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Или испред?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Нисам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Или у аутобусима?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Жене нису биле. У мом аутобусу, где сам ја био, ниједна жена није била.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Нити тамо на Овчари, после?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не, ако су накнадно доведене, али док сам ја био испред Овчаре, нисам видео жену ниједну.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А да ли је било неких аутомобила ту на тој локацији, да ли је било сем аутобуса, још некаквих возила?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па било је аутомобила што су ишли за нама из касарне.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Колико отприлике?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Сада не могу Вам рећи бројку колико је било, кад, велим Вам, да ме је неко питао тамо како се зovem, не би им знао рећи.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А да ли сте видели случајно, да ли је био некакав трактор?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Трактор не, багер сам видео.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Молим?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Багер сам видео.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Сем багера, да ли је још нешто од тог пољопривредног оруђа?

СВЕДОК: ХАЈДАР ДОДАЈ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Машина тих неких?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Можда је и било, али ја нисам видео.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А шта се уопште дешавало ту испред хангара док сте Ви били? Шта су радили ти људи који су ту били, рекли да је било, шта знам тридесетак људи, шта су радили? Јесу нешто причали, певали, драли се?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Догод нису затворили врата од тог хангара, и догод један аутобус није био испражњен, они су те људе тукли испред хангара.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То су она два реда што сте рекли по десет људи, али остали?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Пазите, два реда су започели, али када су људи излазили, онда су се раширили свуда.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И исто тукли, али ови људи су улазили у хангар, кога су онда тукли?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Нису они улазили у хангар, и њих су носили, јер нису могли ходати.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јел био неко ко није тукао, ко је нешто друго радио испред хангара?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па било је, није могло њих тридесет тући тамо.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па ја Вас зато питам, шта су радили други људи, шта се дешавало уопште тамо?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па гледали су.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јесу нешто узвикивали, је ли било неког драња, наређивања неких, неких разговора, јесте Ви могли то чути уопште?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па викали су: све ћемо вас убити, где вам је сад Туђман, где вам је сада Европа, шта је, хтели смо своју државу, то су викали.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Нико није наређивао нешто, организовао нешто, људе те ту?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Није нико наређивао, они су били препуштени сами себи да раде шта год је хтео, то је тамо могао радити.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А како су изгледали, јесу били пијани или, шта знам, тако некако по Вашој процени?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не можете препознати човека када је пијан или бијесан.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па јесу били бесни?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па крвнички бесни.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Како су то испољавали, на који начин?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Што су ударали људе.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: На тај начин, јесу викали, јесу ли се драли?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не, не, они нису викали, из те мржње су тукли људе.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, хвала.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА: Хоћете рећи, да ли се заробљеници претресали испред хангара, да ли је било претресања, одузимања ствари?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па, пазите, нас су претресли испред болнице тамо су нам узели све и једино те јакне које је имао, ципеле или јакне то су им узимали.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА: Испред хангара?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Испред хангара, да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА: Било је тога?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА: А јесте бацили сами, одлагали неке ствари или су вам узимали ствари?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Нисмо ми бацали, они су узимали.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА: Узимали су?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да. Мени особно испред хангара нису имали шта узети, једино да су скинули голог тамо.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА: А како је дошло до тога, да ли је неко наредио да се претресају заробљеници, нисте чули ништа?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не, али тврдим Вам да је Југословенска народна армија хтела спречити тај покољ, они су могли спречити и та зла што су се тамо десила.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА: А да ли сте чули да ли је било неког сукоба између војске и других јединица, да ли је дошло до неких сукоба, мислим на војску ЈНА и других јединица?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА: Нисте чули?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не, сви су они били под командом Југословенске народне армије, чим су имали пушке, тенкове, транспортере, они су били под њиховом командом. Јер Југословенска народна армија је имала команду у Негославцима. А у Негославцима Вам је висила српска застава са четири «С» горе, како смо ми пролазили са тенковима, тако је она тако висила, није била југословенска застава, југословенска застава, југословенску заставу су имали тенкови на оним антенама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком сте Ви били аутобусу, господине Додај?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па у предзадњем, мислим шест аутобуса, али ја сам био у предзадње, у петом испада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте саслушавани у Загребу, говорили сте и овде о аркановцима, «белим орловима», али тада сте рекли, сјећам се да су ту били тзв. аркановци, јер су они имали карактеристичне униформе, па Вас питам, да ли остајете при овој оцени?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Сад пазите, ја сам основно закључио да су то могли бити аркановци, када су имали онако тиграсте више униформе, те јакне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам хтео да Вас питам, шта је то, када кажете карактеристичне, онда шта је то, како то изгледа, по чему су карактеристични, дакле, биле су кажете, тиграсте?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па разликују се од војне униформе, СМБ униформе, од шарених униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто оних војних, шарених, ове се, дакле, разликују?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: И беретке су имали, онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих предложио да направимо паузу пола сата па онда да наставимо са саслушањем сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након паузе од 30 минута, ради одмора, само да проверимо да ли су сви ту. Сведок Хајдар Додај. Наставићемо са саслушањем сведока Хајдар Додаја. Господине Хајдар, наставићемо са Вашим саслушањем, питањима странака. Пуномоћници оштећених? Немају питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: (пуномоћник оштећених) Ради се о болници, када су војници ЈНА претресали и узимали ствари, шта су радили са тим стварима које они одузму?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па мислим мени су узели ситне ствари, то су стављали себи у џеп.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте ли приметили, да ли су од других, када су друге претресали?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па јесу, свима су узимали.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А шта су радили, исто у џеп стављали?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да, да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте били у петом аутобусу, јесу ли ти аутобуси ишли у колони, један иза другог?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било неко обезбеђење, нека друга возила, војна, да су ишли испред или иза?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па мислим да су ишли, испред тенк и транспортер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да је био тенк испред?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да, испред тих свију аутобуса.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Аха, добро. А је ли било официра или војника ЈНА у аутобусима?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Још опростите само, у болници је био официр ЈНА са два војника, он је био рањен.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Где?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: У болници унутра, тај официр има ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У аутобусу, Вашем?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Опростите, то сам заборавио у болници, у самој болници је био припадник Југословенске народне армије, официр, мислим да је био водник по чину и два војника.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Где су били?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: У болници лечени, они су били рањеници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не, није то питање, није то питање.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не то, него да ли је ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуномоћнице, дозволите, дозволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У овим аутобусима којима сте ишли, да ли је било официра који су пратили, били у пратњи?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Унутра у аутобусу нису били официри, него је био војник који је био испред, до шофера.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је био до шофера? Војник?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Војник, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један или више?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један или више?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Један, један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Браниоци?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: (бранилац Мирољуба Вујовића) Може ли сведок одредити колико је аутомобила стигло на Овчару након његовог доласка са тим петим аутобусом, јер је рекао да их је приметио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете питање браниоца?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Нисам добро ни чуо питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте добро чули питање, добро ја ћу поновити. Изашли сте из аутобуса, рекли сте да уопште нисте улазили у хангар, ту сте испред хангара са овим људима Злоглеђом итд., нисте могли да се изјасните колико је ту аутомобила било, а бранилац Вас пита, јесте ли приметили долазак каквих аутомобила на Овчару за то време док сте Ви ту?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па долазили су аутомобили, али унутра, у само двориште тог хангара, унутра, није могло стати тамо педесет аутомобила, јер није

било толико ни мјеста. Било је аутомобила, али сада бројку аутомобила стварно Вам не могу рећи, јер нисам их ни бројао, нити сам се загледавао баш толико према аутомобилима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Није ми баш потпуно јасно, сада је поменуо број од педесет аутомобила. Да ли он то опредељује на педесет аутомобила, педесетак?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Молим Вас, ја сам рекао да није могуће стати педесет аутомобила унутра, нисам ја споменуо стриктно цифру да је било педесет аутомобила унутра. Кужите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него није могло стати.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Није могло ни стати, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није могло ни стати педесет аутомобила, али по некој Вашој процени, јел их било и колико их је било?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Било је цивилних аутомобила, бројку Вам не могу стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете нешто прецизније? Добро.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Нисам ни загледавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тако смо Вас и схватили.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Ови људи који су се затекли испред хангара на Овчари, око тридесетак, како он каже, да ли их је он ту затекао када су дошли, или су они долазили након његовог доласка, односно његовог аутобуса?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па неки су били тамо, али већином су дошли за нама и испред нас су ишли, то оно када су ишли из касарне.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: За ових 59 дана колико је провео у Вуковару, да ли је сведок имао било каквих борбених дејстава и знали да су се у Вуковару, да ли је он учествовао у тим борбама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питао сам, ја сам га то питао.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Опростите, онда ништа. Овај војни, не војни полицајац, него овај полицајац који је боравио с њим, јер помиње полицију, редовну полицију у Вуковару, да ли је та полиција била наоружана?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не разумем питање. Да ли је полиција била наоружана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па која полиција на свету није наоружана? Па имали су особне пиштоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли су имали аутоматско наоружање, калашњикове или већ ове?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Аутоматско наоружање су имали, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте, схватио сам Вас да су имали аутоматску пушку? Ви лично сте имали аутоматску?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па рекао сам Вам, при побјегу из Југословенске народне армије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, то је та пушка коју сте донели, коју сте задужили у ЈНА, то је управо та пушка, та?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас бранилац пита, да ли су остали полицајци у тој јединици, јер Ви сте били при полицији и остали имали аутоматске пушке или ево дуге цеви?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па имали су аутоматску пушку, неки су имали ловачку пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Ево да се вратим на касарну, једно питање, сведок каже да је ту било транспортера, оклопних борбених возила и томе слично, па може ли да каже, о ком броју се тих оклопних возила ради?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У касарни?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Тенкова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У касарни?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Колико је било тенкова испред касарне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У касарни за то време док сте били?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Док сам био за то време, у касарни, ја сам стриктно морао имати главу доле и руке на леђа, с тиме да нисам могао видјети од аутобуса неких десетак метара, али вероватно је било тенкова.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Чини ми се да је сведок рекао да су палице и ашовчиће скидали са тих транспортера.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: (бранилац Вујовић Мирољуба) Чини ми се да је сведок, председниче, рекао да је на Овчари испитиван од стране пуковника, једног пуковника, да ли га је још неко испитивао, ко је, шта је, одакле је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Овчари?

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: На Овчари, да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев тог?

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Изузев тог пуковника?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Изузев тог пуковника, тамо на Овчари су била два пуковника, с тиме да су нас само они испитивали, а у Негославцима су нас испитивали.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Не, не, ту само на Овчари ме интересује? Можда сте то рекли, ја можда нисам запазио, када сте пребачени са Овчаре, када сте отишли, заправо, са Овчаре? Када је отишао са Овчаре?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је, након сат-два.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Мислим временски само да ли то ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након сат-два.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није се изјашњавао временски, али да можда треба поново прецизирати. Да ли је био дан још увек када сте напустили Овчару?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па дан је био, све док нисмо дошли до Негославаца, док нам нису очи затворили.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да ли зна или претпоставља, да ли зна ко је наредио да се превезу или оду са Овчаре? Јесу ли то пуковници или је неко други био? Да ли зна?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не разумем питање.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да ли знате ко је наредио да одете, да будете пребачени са Овчаре, ти пуковници или неко други?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: У Негославцима?

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Дошао је официр ЈНА са тим пухом, возилом и наредио нам да зађемо унутра.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: А официр ЈНА је дошао? Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тако је рекао.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Не, не, овде на Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је сведок рекао, дошао је официр са пухом и рекосте, рекли то је «Мерцедес» неки?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: «Мерцедес», да, имао је особног возача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И наредио да оде.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Хвала, немам више питања.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио да сведок мало детаљније опише тај прелазак из ЈНА у Вуковар, како је дошло до тога тачно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је то рекао, дакле, одговорио је. 24.09.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: У 12 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У 12 сати.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Узео сам своје ствари и напустио једноставно, испред резервиста сам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је имао неки знак распознавања, како је прешао на ту страну?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неки знак распознавања?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте, како је прешао, нешто је рекао, знате није то једноставно прећи на другу страну, знате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Председниче, ја се противим питању, небитно за предмет поступка.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А што се противи, мислим из којег разлога? Па нећемо онда више да постављамо питања, председниче већа, уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што се, колега браниоче, зато што се заменик противи том питању и зато што ми треба да донесемо неке одлуке, па чекајте, то је процес, то је ЗКП, то је судница. Колега изволите? Добро, питања? Само укључите микрофон.

АДВ.ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Јуче на суђењу Ви као председник већа нисте дозвољавали да постављамо питања ван онога теме Овчара. Ви сте данас дозволили сведоку да прича причу од неколико месеци пре и неколико месеци касније. Ако је то тако, ми смо га стрпљиво слушали, онда нам дозволите да у контексту те његове приче, пошто сте дозволили да прича, у контексту те приче ми хоћемо да постављамо питања. Ништа ми нећемо ван, ми нећемо сада њега да питамо шта је било 90. или 89. године, него баш од почетка те приче до када није завршио, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумео сам Вас браниоче. Хвала на интервенцији. Овде није проблем у томе, него је проблем што је бранилац поставио питање, а заменик се противио том питању. И сад ми о томе треба да одлучимо, а колега бранилац реагује на начин, онда каже: ја више нећу да постављам питања. Не можемо тако. Ја сам, приметили сте, у том смислу, релативно толерантан. Питања се понављају, врло често се питања понављају, не интервенишем на начин предвиђен ЗКП-ом, у смислу да одбијам питања, да одмах одбијем питање, али код петог већ питања које се понавља или које није од значаја за поступак, интервенишем на начин на који интервенишем. Ја сматрам, колега браниоче, ја сматрам да је сведок на ово питање, на питање у овом делу, како је прешао из јединице Југословенске народне армије где је био, у Вуковар, да је сведок о томе довољно детаљно одговорио и рекао. Сасвим довољно, не знам шта бисмо постигли даље и више, да ли је имао неке знаке распознавања, да ли сте имали какве знаке распознавања, одговорите на питање браниоцу?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Могу ја одговорити, опростите молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали какве знаке распознавања?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Али са мном је био човек из Богдановца. У јединици Југословенске народне армије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, одговорите само, да ли сте имали какве знаке распознавања, то Вас пита бранилац?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто су кренули баш према Вуковару? Каже да је хтео кући? Зашто према Вуковару, имате линију према Нуштру, према Винковцима, иза су не знам Товарник итд., зашто је кренуо према Вуковару?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Противим се питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта, ја не видим ...

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ако може да објасни. па председниче већа, ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одбијам ово питање. Браниоче одбијам ово питање, идемо следеће.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја ћу Вам, одбили сте то питање, ја ћу Вам рећи из којег разлога: из разлога, ми смо саслушали два сведока, претходна, знате, који људи нису износили никакве личне утиске, нису давали никакве конатације. Данас овде имамо сведока који тврди нешто сасвим супротно и даје неке своје личне оцене, нека лична закључивања. Да ли можемо сазнати, да ли ћете дозволити питање, да питамо сведока, у којој је то чети био, које одељење, да би могли да проверавамо наводе под којим околностима и како је неко прешао, и ако ја желим да утврдим управо чињеницу да сведок није прешао у Вуковар да би дошао кући, него да би се борио, што је његово право лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта онда? Мислим што је то значајно за овај предмет?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па значајно је за даље његове оцене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ћемо добити тиме, шта ћемо утврдити на основу тога?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па добро, онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако није прешао да побегне кући из ЈНА, него да се придружи хрватским јединицама да се бори на супротној страни?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нећу онда ни једно питање поставити, ако то сведок каже тако. Ако каже тако да је прешао да се бори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да се објашњавамо око тога, зашто сам ја одбио неко питање, поставите следеће.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро следеће питање је да појасни, кога он налази, кога је он видео у том затвору у МУП-у у Вуковару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли кога сте видели тамо, само да ли знате имена тих људи?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Евентуално?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Имена не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта је било са тим људима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је сведок одговорио.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Пуштени су.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када су пуштени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас, колега замениче, немојте интервенисати. Немојте интервенисати на тај начин, заиста Ваше противљење уколико ја дозволим питање или уколико ја не реагујем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Јел смем да реагујем, да се противим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је одговорио на то питање.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, а када су пуштени, у односу на болницу, Овчару, колико дана пре?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то дешава? То Вас пита бранилац?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Дешава се, мислим да је негде око 16-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Новембра?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: 16.11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сведок је током излагања рекао да је зграда МУП-а била бомбардована и што кажу уништена. Да ли су тада ти заробљеници били тамо, да ли му је познато?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Заробљеници?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И када је то било?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Заробљеници су били тамо када је почео горети МУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је сведок рекао.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: То сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, дајте да не понављамо питања сведоку.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: И онда су врата ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо, чули смо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, нисам ја разумео знате. Е сада у та два месеца, где су он и његови другови из војске, пријатељи, који су прешли на другу страну, где су они боравили?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Председниче, то питање није битно за предмет оптужбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја не разумем то питање баш, у ком смислу где су боравили, у Вуковару, у ком смислу где су боравили?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па где је боравио, каже прикључили су се тој јединици, где је он смештен са тим својим друговима? Да ли има било какве наредбе, прима итд.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговорити на ово питање, не мислим да је битно, немојте одговорити на ово питање.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где је одложио оружје када је ишао у вуковарску болницу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, нисам схватио, нисам сигуран да сам Вас у том смислу добро разумео?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Нисам разумео питање, где сам ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са Вашим оружјем, Ви сте дошли у болницу?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте дошли у болницу, рекли сте да сте били у тренерци? Шта је са Вашом пушком, да ли сте је негде оставили?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Пушку сам оставио на гробљу, вуковарском гробљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Пре него што сам се враћао према болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли може да се изјасни, да ли му је познато, где су сахрањивани цивили, војници и друга лица у Вуковару, да ли је то видео, да ли зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жртве?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Жртве.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: У Вуковару самом Вам је била једна економска школа, у дворишту су били послгани. Док се могло закопавати, они су их закопавали. Пошто се није могло више закопавати, онда су једноставно стављани један до другог и покривени белим плахтама. На дворишту економске школе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала браниоче.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Зашто је, питајте сведока, зашто је побегао први пут из војске из Петровца? Ако нећете, Ви ми забраните.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не дозвољавам ово питање.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Зашто је други пут напустио ЈНА?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такође.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Зашто је он лично затражио пушку? Он је изјавио овде да је затражио пушку, значи да га нису натерали, него је он затражио пушку. Да ли га је неко натерао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, кажите.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па одговорио сам ја, ја сам пушку затражио због своје особне сигурности, пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватио сам Вас да су Вам рекли да задржите оружје, да имате оружје због Ваше личне сигурности на улици итд.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Господине судија, мислим да та питања немају веза са ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, немојте Ви то да оцењујете господине Додај, него Ви само одговарајте, уколико ја то дозволим или ћутите, уколико забраним.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Да ли је њему неко док је био у ЈНА, претио од припадника ЈНА?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговорити на то питање, то значи да забрањујем питање.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Нисам разумео интервенцију. Судија, ја бих молио да упозорите колегу, ја бих молио да упозорите колегу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, колега. Ја вас молим да не комуницирате на овај начин.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Да Вам кажем нешто. Прво не дозвољавам да ми се колега на овакав начин обраћа. Колега се већ више пута обраћао, ми знамо шта је био колега. Колега је био извршни секретар Градског комитета и председник Окружног суда је чекао седам дана пред Вашим вратима, Ви сада овде долазите да нама држите предавање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине браниоче, господине браниоче.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Па немојте молим Вас, господине судија, Ви нећете да интервенишете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине браниоче, интервенисао сам. Замолио сам Вас, сада сам Вас замолио, замолио сам колегу Даниловића да Вам се не обраћа на овај начин. И Вама и њему, слажем се, није први пут, слажем се да није први пут.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заиста, немојте ме терати, господине Јеврићу, господине Јеврићу, ја предлажем овако, господине Јеврићу, господине Даниловићу, ја вас молим немојте на овај начин да се обраћате један другоме у овој судници. Опомињем и једног и другог, дакле, изричем вам опомену и једном и другом, молим вас. Колега, наставите са питањима.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Остали браниоци

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Немам ни ја питања, да не бих изазвао евентуално исту реакцију колеге Даниловића, ми смо покушали у два наврата да интервенишемо, заиста се ово дешава, па извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине браниоче, хвала Вам на овој интервенцији, немојте други пут на овај начин интервенисати, колега Даниловић је добио опомену за ово, хвала лепо.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Само да нема посебан третман.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања сведоку?

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: (адвокат Мунижаба) Да ли може сведок да каже, на простору од аутобуса до хангара, да ли је било цивила, он је причао о припадницима разних војски, да ли је било цивила, лица у цивилној одећи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте питање браниоца?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: У аутобусу или ван од аутобуса?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, од аутобуса до хангара, причали сте десет људи с једне стране, десет с друге стране, па Вас пита бранилац, да ли је било људи који нису у униформи?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Јединици цивил који је био колико сам ја приметио, био је возач аутобуса и тај је имао наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: А ово су били војници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тих тридесетак људи?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Су били војници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тридесетак људи, сви су били војници?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оваквим униформама, у онаквим униформама, али су били војници?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Војници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Још једно питање, ако дозволите, када су врата на хангару затворена, да ли примећује да неко од лица која су иначе била у аутобусима, је напољу на било који начин, да ли седи, лежи, стоји, клечи итд., значи испред хангара?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Нисам видео никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели никога?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па видео сам, евентуално, дјецу сам видео, ту дјецу сам видео испред хангара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четворицу?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Који нису били унутра него покрај хангара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Хвала лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли неко од оптужених има питања за сведока? Господин Вујовић.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја бих прво са питањем, пошто је прескочен 19. опет, стандардно је питање, овај, када је сведок дошао у болницу? У болницу када је дошао, нисам чуо, да ли је то 17. рекао је, навече, мислим да је тако рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 17-ти. У колико сати?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па негде око пола једанаест увече.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Е сада нека ми само одговори на основу тога, када је дошла војска у болницу, значи, ту ноћ је дошао, када је дошла војска у болницу?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Војску сам ја видео пред јутро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пред јутро?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Пред јутро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Додај, одговарајте нама и гледајте да будете што ближе том микрофону да Вас и чујемо.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, узмимо ту ноћ, када је дошао, као ноћ да је преноћио, тако нека узме. Колико ноћи је преноћио у болници док није отишао на Овчару?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Две ноћи.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Нисам чуо, извињавам се.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Две ноћи, мислим.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Две ноћи? Сада у вези хангара, хангар када је затворен, рекао је да је затворен, није ми јасно када је дошао тај пух, јел дошао пре затварања хангара или по затварању хангара?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Прије затварања хангара.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Прије затварања? А када је напустио?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па одмах након 10 минута смо ми ушли у тај, сад, да ли је било 10, не могу, ма мислим то су таква питања, да ја стварно ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, добро, у реду, ајде. Питам онда, како је видео да је затворен хангар?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па видео сам да је затворен, да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, затворио је хангар, дошао пух, затворен хангар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није тако рекао господине Вујовићу, морате се ограничити на питања, немојте изводити закључке.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ма не, не интересује ме то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је закључивање.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ми одговори по затварању хангара, значи, напустио је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је рекао малопре.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: А колико времена је прошло како је затворен хангар и како је напустио, отприлике?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако можете уопште да се изјасните о томе.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или боље рећи, колико сте дуго Ви ту били испред затворених врата?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, не, баш ме интересује по затварању хангара, по затварању хангара?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па можда, ја не могу сад, пола сата, сат времена, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хангар је за све то време затворен?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Да, био је затворен, па онда је тај пух се појавио тамо испред нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте отишли?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: И ми смо отишли.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Јел се отворио онда хангар како је пух дошао? Да ли се отворио хангар или је остао затворен?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Остао је затворен, док сам ја био сво време тамо.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, добро. Да ли су официра та два, да ли су они исто ушли у пух?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не, нису.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ко је ушао у пух све? Само Ви?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Особни шофер што је возио тог официра и нас тројица – четворица, уствари, опростите, четворица, да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У пуху, колико је било, значи, подофицира, официра, војника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, чули смо рекао је двоје – троје.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Нисам чуо, извињавам се, не чује се добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не чујете?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај возач и тај официр и њих четворица.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Нас је било шесторица унутра.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, добро. Знате због чега питам, је ли тако? Е сада само још ово: не знам да ли могу ово питати, да ли ћете ми забранити, добро, ја ћу га питати: да ли је сведок сарађивао са Јавним тужиоцем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је сведок сарађивао са Јавним тужиоцем?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па да, Емил Чакалић је рекао да је сарађивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете га то питати.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не може, па добро, питам само. Е сада интересује ме још само једно питање, када је споменуо у вези сачмарице да су били ловачким наоружањем наоружани, интересује ме због тога, што је ту стварно било неке приче, па ме интересује, да ли зна у десетом месецу, око болнице је то било, да је један зенгиста испалио из сачмарице, имао је ситну сачму и случајно је ранио двојицу својих зенгиста који су умрли. Да ли зна за тај случај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја уопште нисам разумео Ваше питање, господине Вујовићу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли зна за случај, то је било половином десетог месеца, или почетком једанаестог месеца, што сам ја чуо, да је око болнице један зенгиста испалио сачмарицу, ситна сачма је била и да је, овај, убио случајно своју двојицу пријатеља, зенгиста, да ли је чуо за тај случај?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули за тај случај?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Још само ово. Да ли су се они сами међусобно поубијали са ловачким пушкама, зенгисти? Када нико није био наоружан, сви су имали ловачко наоружање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите ако можете?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па не знам о том случају ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажите не знам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Мислим, можда су се поубијали сами, овај, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Вујовићу, опет закључци, само питање. Да ли има још питања сведоку? Изволите господине Вујановићу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Нека сведок објасни, да ли је он испитиван од стране пуковника пре пуха или после пуха?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то. Пре.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је пре, то је било пре.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Значи, испитивали су га два пуковника, потпуковника, тако је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли може да их опише, млађи, старији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па описао их је, описао их је.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Председниче, ја стварно слабо чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па описао их је малопре. Говорио је о томе како су изгледали.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је сведока, тај пуковник испитивао напољу или у некој просторији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватио сам и у том смислу, где се све то дешава, али ево, питање је конкретније?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: На цести тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте увођени у какву просторију приликом тог?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Па није било тамо просторија, какви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напољу ту испред хангара?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Напољу, напољу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је у близини хангара било неких барака, кућица и тако?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ништа, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли остали оптужени имају питање сведоку? Атанасијевић.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Господине Додај, Ви сте рекли када сте дошли у болницу, да сте видели мајора Шљиванчанина и да је стриктно изјаснио се да заробљеници иду, ко ће да иде за Загреб, ко ће да иде за Београд?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то Шљиванчанин рекао, колико сам ја схватио.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Јесте, јесте, рекао је тако. Па ја га сад питам, да ли је извршена каква селекција у болници, ко иде за Загреб, рецимо, ко иде за Хрватску, ко иде за Србију?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Нисам разумео.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: У болници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је вршена таква врста селекције у болници, то Вас пита Атанасијевић?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Вршена је, само што су жене и дјецу одвојили на страну и старце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него у смислу ко ће за Загреб, ко ће за Београд?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Нису то извршили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па добро, рецимо, овај, да Вас питам ово: када сте улазили у те аутобусе, да ли знате да ли је то Иво Лола Рибар улица или Гундулићева улица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте га питали, господине Атанасијевићу?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да ли је Иво Лола Рибар улица где су ти аутобуси у које он улази и остали заробљеници, или Гундулићева улица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што је то важно?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Јако је битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Битно је, па разумећете питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда нам објасните зашто је битно.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па када ми одговори, па не могу овако. Је ли може да ми одговори?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објасните зашто је то важно?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па објасните нам зашто је то важно?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па ја сам хтео, уствари, њему и да причам овако па да он само каже да ли је то истина или није што ја говорим. Ево ја ћу му овако поставити питање, мислим ја ћу говорити шта је било. Када сте отишли у те аутобусе, значи у Гундулићеву улицу, да ли су аутобуси били окренути према Борову? Да ли то знате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет оно везано за експлозију? Па је следеће питање, да ли је чуо какву експлозију?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па је ли може да ми одговори?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу, господине Атанасијевићу, није то овде ништа значајно. Они су отишли из болнице у касарну.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Господине судија, зато што је та експлозија инсценирана, разумете, аутобуси су били окренути према Борову, као што пише у оном исказу у војној тајни. Разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте нам малопре објаснити.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Зато што су требали ићи на размену у Нуштар, значи окренути су тако и онда када је та експлозија била, аутобуси су се вратили у рикверц назад у болницу па су се онда, тек, окренули према граду и према касарни, је ли тако било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Молим Вас, је ли може одговорити, је ли било тако како ја кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и што је то сад значајно?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па зато што ја знам да је то тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па ја знам да је то тако било, зато што је било инсценирано. Разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Војска није, уствари, хтела њих, а они када су селекцију правили, сви који су ишли за Хрватску, они су зато и били преокренути

према Борову, јер је Хрватска на ону страну, разумете, према Нуштру, није Хрватска према центру града, а они су требали ићи за Хрватску, и зато је и инсценирана та експлозија, да би отишли у касарну, па на Овчару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је Ваше објашњење, хвала, чули смо.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Знам да је то тако и истина је, јер сто-посто знам да је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала господине Атанасијевићу. Да ли остали оптужени имају питања сведоку? Не. Шта се желели, господине Вујовићу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Само једно питање. Заборавио сам у вези пуха, да ли је чуо неке приче око предаје заробљеника и тако даље и да је неко на некога био љут и тако неку свађу, тих официра и неког још?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: На Овчари, када је пух тај дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Овчари? То је питан већ.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, да ли је било неке свађе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питан је, сведок је питан од стране чланова већа.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: И шта је рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И одговорио је што је одговорио.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па нисам чуо, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он тако нешто запазио.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он тако нешто запазио.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Један коментар у вези ових питања наших, јако је битно ово што је поставио господин Атанасијевић, као прво и основно, овде ми се чини да се штити, на пример, ја кад кажем да је КОС умешан у све, Ви нећете да дозволите да ми поставимо нека питања. Да ли постоји уопште могућност да се ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: То ћемо расправити када оде овај сведок. Молим Вас када напусти сведок, да ми дозволите један коментар да дам, у вези нашег питања, питања наших бранилаца итд. Је ли може?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујем Вас најбоље, зато што ...

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли могу добити реч када сведок оде, онда да дам примедбу неку своју?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте сад примедбу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Примедбу да не дозвољавате нама да ми постављамо питања, зашто није могуће да су неки аутобуси изашли из конвоја, педесет аутобуса је тамо било, зашто није то могло да буде монтирано, то јесте све монтирано, то нам је КОС свима монтирао. Нико од нас овде није крив, нико од нас није крив што смо били на Овчари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно. Господине Вујовићу, небитно где су аутобуси.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Он је изјавио да је војска хтела, могла је спречити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, чули смо.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Немојте нас онда спречавати да постављамо питања, ми постављамо на свој начин питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ми познајемо Вуковар и знамо шта се све могло дешавати. Када ја кажем да ми то нисмо направили, онда нисмо направили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли имате још шта да кажете, господине Додај?

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даљих питања сведоку нема. Сведок нема ништа више да изјави. Суд се захваљује сведоку што је дошао данас у суд. Хвала лепо, можете ићи.

СВЕДОК ХАЈДАР ДОДАЈ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ићи, да. Молио бих само да уведете још једном сведока, господина Бергхофера, коме смо дали онај списак да погледа. Господине Бергхофер, добили сте овај списак жртва из оптужнице, па је само питање, у том смислу, јесте ли заокружили на том списку људе које сте Ви, дакле Ви видели?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Фали, да реците, једно три ми фале, мислим од онога што сам, на пример заборавио сам Бајнраух Томицу, који је тако рекућ мојих година, њега сам заборавио и Јовановић Оливера који ми је седма кућа, једноставно ето, имам га ја у списку, ја сам тај списак 92. још кад икад изјавио и то мора да се слаже све и сада имамо још једнога, само мало. Једнога којег сам ја стварно заборавио, а то Вам је Турк Петар, он Вам је био радио у школи на Митници, па је нама откључавао дворану где смо играли ногомет, суци вуковарски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И њега сте видели?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: И њега сам видео и ево ту сам га окружио, а онај што сам рекао Перо, он је Шимунић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шимунић?

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Шимунић Перо, тако да их ја имам цирка једно 27 и таман се то слаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала лепо, тај ћете списак нама оставити, ми ћемо то прикључити судском спису.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ДРАГУТИН БЕРГХОФЕР: Ту да оставим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, хвала лепо, можете ићи. Само направите белешку да је то заокружио сведок Бергхофер данас и прикључимо судском спису. Молим вас, позовите сведока Бакић Рада. Задржите тог сведока за толико. Задржите га само, немојте га још водити у судницу, нека сачека ту мало испред.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Из списка предмета издваја се део записника о саслушању сведока Бакић Рада од 24.06.2003. године, и то последњи пасус са друге стране листа 97. и први пасус на листу 98. списка истраге утолико ће се сачинити препис овог дела записника а записник у овом делу прелепити непровидном хартијом, док ће се препис записника у посебном затвореном омоту дати ради чувања одвојен од других списка, истражном судији овог суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да ви разумете разлоге због којих смо одлучили о овом делу.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: У потпуности, председниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите писмени отправак решења, ради евентуално жалбе, странке имају право жалбе на ово решење, питам заменика тужиоца за ратне злочине? Да ли тражите писмени отправак овог решења и да ли можемо констатовати да се странке одричу права жалбе на ово решење?

Странке не траже писмени отправак овог решења и одричу се права жалбе на њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, дајте сад господина Бакића, молим вас. Мало подесите тај микрофон сведоку. Господине Бакићу, Ваше име је?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Раде, баш Раде, не Радомир?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Раде. Име Вашег оца?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Нинко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Радник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радник. Где живите, где сте настањени?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: У Земун бусији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде стоји Огњеновци, Бусиње, општина Земун?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то, неко приградско насеље?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Приградско насеље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приградско насеље. Има ли нека улица, број?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Прва нова бр.7.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Првог маја?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Прва нова бр.7.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прва нова бр.7.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени и када?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Црни Поток, Хрватска, 11.06.1958. године.

Приступи сведок Бакић Раде и о себи даје личне податке сагласно записнику од 24.06.2003. године и допуњује утолико што наводи да је настањен у приградском насељу општине Земун, Огњеновци ...

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Угриновци, Угриновци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Угриновци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Угриновци? А шта је онда Бусиње?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Насеље, катастарска општина.

Насеље Бусиње, ул. Прва нова бр.7., па упозорен, опоменут, од стране председника већа и уз подсећање на заклетву за сведока из поступка истраге, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бакићу, ова упозорења, поуке, које ћемо Вам дати, Ви сте већ чули, али у обавези сам, наравно, да Вам то све поновим. Саслушаћемо Вас као сведока, дужни сте казивати истину, за давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговорите на питања чијим одговором би себе или свог блиског сродника изложили тешкој срамоти и знатној материјалној штети, или, пак, кривичном гоњењу. Знате? Ништа што Вам је познато у вези овог о чему ћемо Вас ми питати, не смете да прећутите. У овом смислу, Ви сте положили у поступку истраге 24.06. прошле године када сте саслушани, од стране истражног судије, положили сте и заклетву за сведока, ако се сећате. То саслушање је било у суду у Новом Саду.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да, сећам се тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. За данас је позван и Ваш брат рођени, Бакић Миле?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Није, није добио позив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није добио позив?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам желео да Вас питам, где живи Ваш брат?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: У Бегечу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бегечу, улица и број?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Краља Петра 51. број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није мењао своју адресу, јер ми смо добили податак да се преселио у Бачко, Петрово село или Бачко ново село или тако нешто?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Није истина, то је неистина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте са њим у контакту?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Био је код мене за славу сад у среду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, па шта каже, он није добио позив, а Ви сте му рекли да сте Ви добили позив?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ја сам рекао да сам добио позив, питао сам да ли је он добио позив, он каже: нисам добио, а ја кажем: ја сам добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Бакићу, Ви претпостављам да знате шта смо желели да Вас питамо? Вуковар, јесен 91. године, од када сте живели у Вуковару?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Од 72. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 72. године. Шта се дешава? У лето су кренула непријатељства у Вуковару, тако смо схватили из казивања свих овде, шта сте Ви радили, шта сте, да ли сте на који начин били ангажовани, јесте ли сте иселили из Вуковара, за Србију, или сте се склонили где друго, или сте остали у Вуковару? Причајте нам о томе.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ја сам остао у Вуковару у ул. Петрова гора, читаво време сам био. Радио сам као пожарни, спремао сам храну за војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били у каквој јединици?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били у каквој јединици?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па то је било под војском, ја сам био, припремао храну, кувао храну, спремао храну, делио храну и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте под војском?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој јединици?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Немам појма, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате уопште?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не знам ни коме сам припадао. Ја сам био у улици Петрова гора читаво време, у улици кући, спремао, клао свиње, пекао храну, спремао храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте то спремали?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: У свом дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У својој кући у свом дворишту? И за кога сте спремали ту храну?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па за војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За војску?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је била војска и где сте одлазили са том храном?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па долазили су курири по ту храну. Војска је била на положају, не знам где је која била по положају, а они су долазили кући по храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Јесте ли имали неког старешину?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па имао сам старешину, нажалост, тај човек је умро још 95. године, Миљановић Перо, он је био мени претпостављени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он Вам је био претпостављени?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте од њега добијали какве задатке у том смислу?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не, ја сам имао задатак само да спремим храну за 50 људи, 20 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то налагао?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: То ми је он преносио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су Вам курири преносили?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел још неко био са Вама ту, претпостављам да нисте сами то радили?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па било је нас једно 7-8 горе који су ту радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате неке?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Благојевић, Маџарац Ранко, Маџарац Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били наоружани, јесте ли имали униформе?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Униформе нисам имао, био сам овако у цивилу, онда сам добио ону СМБ војну, ону СМБ, али то је већ било пред крај пада Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте то добили?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Од војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали какво наоружање?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Имао сам пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте, коју?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Аутоматску пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутоматску?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто сте је добили од војске, где?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Од војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се задужили негде, потписали какав реверс?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте то задужили?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: У улици код нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У улици?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Ви знате против кога се води овде поступак у овом предмету?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па знам, имам ту комшија, знам пријатеље који су ту, против којих се води поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да сте читали новине у том смислу, па Вас питам, да ли?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Данас нисам читао новине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не данас, него уопште?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште задњих месеци доста пишу новине о томе и наводе се имена људи против којих се води поступак овде, па Вас питамо, јел познајете те људе?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па познајем, не све, али познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не све? Добро. Нас конкретно овде занима, тај дан, Овчара, схватио сам да сте Ви били на Овчари?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ја сам на Овчару довезао мог комшију, Војновић Милана. Он је дошао код мене кући, рекао: Раде, има једна група људи пребачени за Овчару. А он је мислио да су му тамо кћерка и зет, да оде по њих, ако су тамо, био је у касарни, био је у болници није нашао, кажем кошија нема проблема. Ја комшију ставим у моја кола «Југића», одемо до Овчаре, тамо је сада војска на улазу, није дала да уђемо са колима унутра. Комшија отишао до тога хангара да потражи кћерку и зета, није нашао, он се вратио и рекао: комшија нема никога, нема њих. И ми смо се вратили кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро. Да ли знате када се то дешава, који је то дан?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не знам који је то дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то датум?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не знам, не сећам се ни датума ни дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате када се то дешава?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то можете везати за престанак борби у Вуковару? Да ли можете то одредити?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Када бих Вам ја сад рекао када је борба завршена у Вуковару, Ви бисте онда рекли да ја лажем. Ја се не сећам. Ја сам имао свој посао који сам радио, нисам хтео ићи да се међу људе сликам, јер сам људе пуно познавао. Ја сам био само у својој кући, спремао храну, то сам радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колико је, ако можете уопште да се изјасните, у том смислу, колико је сати било када сте Ви отишли на Овчару? Које доба дана?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па био је већ почео мрачак, знате може бити око 4 сата, можда и касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само вас двојица сте?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да, само нас двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је пао мрак?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па није то још био мрак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно још се дели дан и ноћ?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Колико се дуго задржавате тамо?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па ја сам морао да се вратим пре осам сати кући, па да ли је то био сат времена, сат и по, није можда било ни толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, дошли сте до Овчаре, али војска није дала да уђете унутра?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Цивилним возилом био сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте да уђете унутра, па сад шта је то да се уђе унутра? О чему говорите?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па била је војска на цести и сада да идем тамо према хангару са колима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, колико је далеко та цеста од хангара и колико је то место где су вас зауставили?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па ту где је била војска, то је било далеко једно можда 100 – 150 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Да ли је била каква рампа или?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па није била рампа, били су људи у униформи са оружјем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете војска. Ко су ти људи? Да ли их познајете прво?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не, не познајем их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су униформе имали?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: СМБ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: СМБ, редовне пуне униформе СМБ?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Пуне униформе СМБ, било их је и маскираних униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не него ти који су Вас зауставили?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па ти који су нас зауставили, зауставили, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било их је више?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И у маскираним и у СМБ?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: СМБ биле су и биле су маскиране, било их је можда 6,7 људи је стајало и нису дали да уђем колима, комшија је отишао тамо да види за кћерку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте остали ту?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ја сам остао код кола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хангар је кажете далеко око 100 – 150 метара од тога?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па, тако, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта видите тамо? Шта видите тамо на том простору до хангара у смислу има ли аутомобила, има ли камиона, аутобуса, каквих пољопривредних машина?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ја нисам видео ништа, било је мрачно, чули су се људи тамо, али ја ништа нисам био тамо па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад је већ мрачно, када сте, значи, Ви ту?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да, када смо пошли тамо већ је почео падати мрак, то је било јесење доба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видите нека возила у том смислу, због тога што је мрак?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не, нисам видео, нисам ни чуо, у том моменту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли људи?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па чули су се људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па чујте, људи је било пред тим хангаром и са једне и са друге стране код хангара је било, то је пољопривредно добро, то је било пуно војске, са свих страна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је по Вашој процени било тамо људи?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Где, код хангара или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту, на том простору између Вас и хангара?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па ту је било једно 7-8 људи на цести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: 7-8 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На цести, на цести, то сте рекли, да, али сад кажете има их ту око хангара, испред хангара?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па биле су јединице војске, ту је спавала војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У хангару? Јел ту има више хангара, господине Бакићу?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: То је било пољопривредно добро, економија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли има више хангара?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па било је више хангара ту, радионица је била њихова ту, пољопривредно-механичарска радионица је ту била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај простор испред хангара, једног од тих хангара, кажете да им има више, да ли је тај простор осветљаван чим?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Нека су светла била, сада ја не знам да ли је то био агрегат или је било светло негде, мора бити агрегат да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Да ли сте познали кога тамо, да ли сте некога видели?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Нисам никога познао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тамо био Ваш брат?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Чуо јесам да је он био са комбијем, да је возио људе са Овчаре за Вуковар, са белим комбијем, то сам чуо, ја га лично видео нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њега нисте видели?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А какав је то комби?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ја сад, мислим да је то комби био «Мерцедес»-ов бели комби, «Фолцваген», не знам стварно која је марке комби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али баш комби, када ми кажете комби је био, онда ја имам неку представу о томе, шта је то, то је неко возило изједна по мени, па Вас питам, јесам ли у праву? Односно, да ли знате шта је «пик-ап» возило?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не, није «пик-ап» возило, баш комби, комби је возило, беле боје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него баш комби возило?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели тај комби тамо?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ја га тамо видео нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо га нисте видели?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели што друго, аутобусе какве?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трактор, какав трактор?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Нисам видео трактор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакав трактор тамо нисте видели?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете задржали сте се до сат времена?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па ту око сат, можда сат и по, не верујем да је било сат и по времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли пола сата, када сте саслушавани у суду у Новом Саду?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Слушајте ја нисам гледао на сат, знате када седите у колима сами и када чекате, пет минута је можда пола сата или је десет минута. Мени је било дуго чекати, пуно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ту са Вама још Ваших познаника, Вуковарчана који су исто тако из неких разлога дошли или довели некога ту са Вама?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ја нисам видео, само знам за комшију, тога Мићу, Милана Војновића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само њега?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да, њега сам довео и њега сам вратио кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Господине Бакићу, везано за овај трактор, Ви сте када сте саслушани пред истражним судијом у Новом Саду, рекли, ја сам, ја сад читам ово што је уписано као део Ваше изјаве: ја сам запазио поред тог хангара један велики црвени трактор са приколицом, за коју мислим да је покривена цирадом, али док сам ја тамо био, око пола сата, тај трактор се није померао, нити га је неко возио. То сте, тако је констатовано као Ваша изјава пред истражним судијом. Данас кажете, нисте видели никакав трактор тамо?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Слушајте ја сам то рекао у Новом Саду, ја се не сећам да сам видео, може бити да је тамо стајао трактор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Стварно мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али ово је овако уписано, па Вас питам, јесте ли Ви то изјавили судији тако како је овде уписано?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда зашто данас казујете овако како казујете, о чему се ради? Шта је истина, шта је стварна истина?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па Ви сте ме питали да ли сам видео да се овуда крећу, ја нисам видео да се овуда крећу, када сам дошао тамо, можда су нека возила долазила, а ја да то нисам видео, да ли је то био трактор, да ли је то био камион, то нисам видео. Није се палио, није се кретао, није ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро. Ко је Бранко Новаковић, да ли знате ко је Бранко Новаковић?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: То је човек један који је радио у задрузи Вуковар, возио је трактор, возио је храну за кооперанте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево, ја сам читам даље, Ваш исказ у истрази: познајем Бранка Новаковића, знам да је он био тракториста и знам да је и он возио такав трактор, какав сам видео испред хангара, али пољопривредно добро је имало све такве црвене тракторе.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Они су мене када сам био у СУП-у на испитивању, присилили да ја кажем да је Бранко Новаковић био на Овчари. Ја кажем Бранко Новаковић не ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где то у?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да је он био на Овчари. Када сам био у СУП-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у СУП-у, ово је записник код истражног судије.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Бранко Новаковић и јесте, наша задруга у Вуковару, у ПИК Вуковар, имао је све те тракторе и такве је он возио, такав трактор, у кооперацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не. Ово Вам предочавам због тога што Ви данас кажете да нисте видели трактор, а у истрази сте рекли чак у два наврата, у два маха, видели сте тамо трактор који се није померао итд. А сад хоћемо да рашчистимо, јесте ли Ви видели тамо трактор или нисте видели тамо трактор?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Они су мене питали, да ли ја познајем Бранка Новаковића, ја сам рекао да познајем. Шта је Бранко радио, Бранко је возио трактор у задруги, црвене боје, а нисам рекао да је тај трактор био на Овчари. Ту је можда грешка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, ја Вам не читам ништа што сте Ви дали у полицији, ја то и немам, знате, ето то што сте Ви дали исказ у полицији, ја то немам.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: За Нови Сад, за Нови Сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али код истражног судије у Новом Саду, ево записника, Ви сте изјавили у два наврата да сте тамо видели трактор. Видели сте трактор и онда кажете: познајете Бранка Новаковића, знам да је био тракториста, знам да је и он возио такав трактор, какав сам видео испред хангара.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не, задруге су све имале такве тракторе, црвене тракторе, разумете? Ја сам рекао, питали су ме да ли ја познајем Бранка Новаковића, познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Вас је питао?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: У Новом Саду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Истражни судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да ли ја познајем Бранка Новаковића, познајем. Какав је он као човек, ја сам рекао добар човек, радио је ту и ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али Ви сте том приликом, тако је бар овде уписано, па реците ако је то погрешно уписано, ако је Ваша изјава код истражног судије погрешно констатована записнички, Ви реците, ја то нисам изјавио, мислим дајте ми неко објашњење. Познајем Бранка Новаковића, знам да је он био тракториста, и знам да је и он возио такав трактор, какав сам видео испред хангара. Ја Вас питам сада овде, пошто се ово што данас причате, разликује од онога што сте причали код истражног судије, не полиције, код истражног судије, па Вас питам, шта је истина, јесте ли видели трактор, или нисте видели трактор?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ја сам видео возило пред Овчаром, код хангара, али нисам видео Бранка Новаковића, нисам видео да ли је он возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, видели сте возило, кажете видели сте возило, јел то био трактор, или шта сте видели?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па трактор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте шта?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Трактор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трактор сте видели?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ја сам мислио да ме Ви питате у вези Бранка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајете Вујовић Мирољуба?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Њега сам упознао у рату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У рату?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био у рату, шта је радио у рату, јел се борио или?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Био је у борбама, борио се, за ослобођење Вуковара, водио је једну групу јединице, али не знам где је, која улица, то више не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Водио је једну групу?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људи? А шта је то, каква група, бројчано колико је то људи?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не знам, нисам, не знам колико је сачињавала људи, не знам то стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујановић Станка?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И њега познајете?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да. Њега познам од прије, он је био аутолимар, радио је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он, да ли је он учествовао у тим операцијама, борбама у Вуковару?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: То је исто, да водио је исто групу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто једну групу водио? Није то иста група?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Друга?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ланчужанин Милан, звани Камени?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Њега сам овако познавао, а не званично, овако из виђења сам га знао, знао сам оца његовог добро. Њега сам мање познавао, млађи, мање сам познавао њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Шта знате за њега рећи у том смислу?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не знам ни када је дошао у Вуковар, ни да ли је био у Вуковару, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само да Вас питам, рекли сте да је Мићо Медоња отишао за то време док сте се Ви задржали ту отприлике пола сата, сат времена, са места где сте Ви стајали, да ли сте могли видети где је он отишао, где се кретао ту?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Отишао је до хангара.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јесте га Ви видели?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па нисам могао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, да ли сте с места где сте Ви остали ту, кажете код кола, да ли сте могли да видите где се он кретао? Да ли сте га видели за то време?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ја сам га видео када је отишао до хангара.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И после тога, за тих сат времена, пола сата?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: И он се из хангара вратио ка мени до кола.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли је у међувремену долазио до Вас?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Значи, не знате, Ви га нисте могли пратити погледом где се креће?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не, нисам могао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не знате да ли се било где кретао уопште или је само ту био?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не знам, не могу да га видим, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Него је на крају, после тог времена се вратио, када се вратио?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па вратио се за једно пола сата, сат времена, сад не знам, није баш у минути.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И рекао Вам да, као што сте изјавили, да није могао да пронађе ћерку и зета?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да није нашао ни ћерку ни зета и отишли смо кући за Вуковар.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И нигде није спомињао да је даље ишао, враћао се негде, више се нисте видели?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ми смо се растали, отишли смо кући, да примим наредбу за храну за сутра ујутро и тако.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бакићу, да ли познајете Булић Милана?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајете га из Вуковара?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је радио у Вуковару?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Он је радио у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У болници. Шта је по занимању?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Месар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Месар? Добро. А да ли познајете Ђанковић Мирослава?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Њега слабије познајем, после рата сам га упознао боље, а пре тога га нисам познавао, познавао сам му покојног оца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте их видели на Овчари?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте их видели на Овчари?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Булић тврди да је Вас видео заједно са Вашим братом, заједно са Ђанковићем, заједно са Војновићем? Дакле, господин Булић то тврди, да је Вас видео тамо. Ви кажете њега нисте видели, али он каже овако да Вас је видео заједно са Војновићем, Миланом Војновићем, звани «Мићо Медоња» и да Вас је видео са Ђанковићем и са Вашим братом?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Он може да ме види када се Мићо вратио код мене да идемо кући, то је можда да ме је видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад, кад?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Када смо пошли кући, мене и Мићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте пошли кући?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да. Можда нас је онда видео, а тамо пре није видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја Вам предочавам, то су његове тврдње, добро. Желео сам да чујем Ваш коментар у том смислу. Питања да ли има?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Од ових осталих окривљених, оптужених, да ли познаје још некога, осим ових које сте Ви питали и наравно, нешто ближе о сваком од њих?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете питање заменика тужиоца?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ићи ћемо редом. Ићи ћемо редом, Ви рекосте неке знате, неке не познајете, па да ли познајете Перић Јовицу?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Њега сам упознао после рата, јер ја сам га овако виђао, али нисам знао ко је тај човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли познајете Атанасијевић Ивана, тада се презивао и звао Хусник Ивица?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Звани «Ико»?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Да ли познајете Мацарац Предрага?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Њега познајем. Његов је отац заједно са мном радио у кухињи, што сам рекао малопре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Његов отац је?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Са мном заједно радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан? А стриц му је Ранко?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ранко, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта је Предраг радио?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Предраг је био код нас у улици, у Петровој гори, гди је био укључен, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Вам што говори име Љубоја Марко?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милојевић Предраг?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Златар Вујо?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? Знате Вујо?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Знам Вујо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате о Вуји рећи?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па Вујо је био у Њемачкој, дошао је у Вуковар негде почетком октобра и био је у Вуковару, половином октобра је био рањен, и пребачен за Београд у болницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Половином октобра је био рањен и?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Пребачен у Београд у болницу и знам да се појавио у Вуковару негде пред Нову годину, дал 28, 29, ту је негде, концем децембра да је дошао кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је дошао кући?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Из болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из болнице. Тада сте га први пут видели после тог?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Јесте први пут видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мугоша Горан?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не познате, звани Куштро?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шошић Ђорђе?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Ђанковића рекосте да?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Знао сам му оца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знали сте му оца боље?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Ђанковића знали из тих, из тог времена, макар и слабо, али да ли сте га знали, ко је, шта је, да је син тог?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Знао да је син од тог покојног Миће, то сам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он радио, да ли је био борац негде у каквој тој?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па био је командир групе исто, био је командир групе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као и Вујовић и Вујановић?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је командовао једном групом?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Катић Слободан?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Калаба Нада?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: То сам сазнао после рата да је то супруга од Станка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али не знате га из тих дана?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Латиновић Божо?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Њега ја знам као конобара, имао је ресторан пре рата, а где је био уопште, где се борио, не знам, јер ја нисам био ни у једним акцијама, па не знам, гди је ко био, нисам се састајао са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и рекосте за Булића да га знате. Хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ако сам разумео, задржао се тамо пола сата – сат времена на Овчари, шта се тамо дешава, односно тамо 150 метара где је био далеко од хангара, шта се дешава тамо за то време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви примећујете, пита Вас, ту сте сат времена скоро, пола сата, шта видите, шта запажате, шта се дешава?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па тамо чули се људи и причају, довикују, вичу, неко иде да тражи тамо храну, одјело, од ових, војске, а ово шта се дешава тамо не знам, нисам био до хангара, не знам, ни ко је у хангару, ни шта је било у хангару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу се чули какви пуцњи или нешто?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Слушајте, после пет сати када падне мрак, са свих се страна пуцало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него баш ту у близини да ли сте чули?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Артиљерија се разликује од пешадијског наоружања, али се пуцало са свих страна. Знате попије се оно, па онда сви пуцају. И онај што је био на стражи, према Сотину и онај што је био према Богдановцима и онај што је био према Негославцима, ту се пуцало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Што је он видео тамо за то време док је био, он каже, пуцало се, дешава се ово-оно, шта је он видео тамо, шта види тамо, каже још није пао мрак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте ово, а заменик пита шта видите? Шта видите?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па ја сам рекао да је већ пао мрак. Ја сам видео да је већ пао мрак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али је осветљено, испред хангара је нешто осветлило, па Ви рекосте можда и неки агрегат.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па била је нека слаба сијалица је била јако слаба сијалица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: А пуцало се са свих страна, ја кажем према селима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у том смислу, ето?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Пошто ја та сва села познајем са свих страна је била стража.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ништа Вас не разумем.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Јер та села сва познајем добро, била стража, сви су пуцали ноћу, до пет сати, а онда се пуцало ко стигне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Хоћете му предочити записник у вези са овим пуцњевима и одакле је чуо пуцњење, мрак је то пао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај део смо издвојили, то је онај део који смо издвојили. Само да проверим. Тако је, слажем се. Добро мада не видим неку несагласност у томе у односу на ово што данас казује. Знате, не видим не видим неко несагласје у овом данашњем његовом казивању са овим што је изјавио у истрази. Тамо се опредељивао Врchedол, Негославци.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Вучедол, Вучедол.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Вучедол.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вучедол, Негославци.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Богдановци, Борово насеље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сам чуо пуцњење из правца Грабова, кажем да из правца Сотина, а свугдје је била војска, при тим економијама.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро. Наставите, колега.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: (пуномоћник оштећених) Он је рекао да је после неколико дана чуо да су стрељани неки заробљеници. Шта је чуо, од кога је чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте питање?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Чуо сам од добровољаца војске, добровољаца од ових који долазе по ту храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да је нешто на Овчари, али нисам чуо, људе те не познајем.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мислим да ли је, ко је убијен, ко је стрељан, како је стрељан и то, да ли је чуо ко је стрељан?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Чуо сам да је нешто, Пајић Жељко из Нове улице да је нешто, конобар наш један, чуо сам та имена. И дан данас не знам где су ти људи наши, који су заклани и побијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, пуномоћник Вас пита, чули сте да је било нешто на Овчари?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ја јесам чуо, али не знам ко ни шта је, јер нисам био тамо, нисам видео.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, али шта сте чули?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули о томе? Само кратко?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па чуо сам да су неки људи побијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти људи?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? Не поименце, него ко су ти људи?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не познам, нисам био тамо, не знам, ко је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел било говора, овај, да су побијени Срби или Хрвати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, колега, колега, ја ћу се потрудити да, чули сте да су неки људи побијени тамо?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па у том смислу који људи, не именом и презименом, него који људи, припадници противничке стране, Ваши саборци, ко је побијен, у том смислу, шта сте чули?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па Хрвати, да су неки људи побијени.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је да је видео тамо са тог места где је заустављен, где је чекао да се врати овај његов пријатељ, видео је каже, била је то паравојска велика количина војске, употребио је тај термин – паравојска. А ја.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не, не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А нисте, онда сам ја код.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колеге молим вас, немојте да. Прихватам ово, колега већ сам реаговао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па не знам чему се смеје. Ја знам да није то паравојска, ја знам да је то све ЈНА, ако се томе смејете, нисам се ја бунио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега Тодоровићу, молим Вас него наставите са питањима.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да кажем Јеврићу само. Помињао је неке пијане људе, да ли је приметио ту негде пијане? Да ли је приметио на том месту где је заустављен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам чуо да је сведок.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овако је рекао: пуцало се, сви су пуцали и били пијани људи, пуцали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро то, свакодневно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па знам, ја то питам због изјаве једног сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је видео он ту пијане?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви тада конкретно тада, видели кога да пуца ту у близини, да сте видели?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ја видео нисам, али се чуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Али се чуло.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А је ли видео пијане људе, је ли видео пијане?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Нисам видео, шта знам ко је био пијан, ко је био трезан.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, само питам.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ја одговарам само.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ови који су га зауставили, били су каже у униформама, маскираних да их је било више, имали су оружје и тако даље, да ли може да каже да ли је то била ЈНА или су били неки добровољци и територијалци, ови који су га зауставили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ја сам сведока већ у том смислу питао, па сведок није могао да се изјасни.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, само да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Определи.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па не могу ја да проценим да ли је он у територијалној одбрани или ЈНА, нисам могао да проценим да ли је у територијалној одбрани или ЈНА, маскирана униформа, знамо чија је униформа била, сад.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Адвокат Томић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте само мало.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је сведок на путу или пре него што је кренуо на Овчару, чуо да се нешто догађа на Овчари и имао неко сазнање да су тамо затвореници и да ће се нешто догодити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, мада сте Ви рекли у истрази у том смислу.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ја сам рекао у истрази да је комшија чуо да је група људи Хрвата из болнице пребачено на Овчару и он је тада своју кћерку и зета, није могао, није нашао у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су сва Ваша сазнања везано за Овчару?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа друго нисте чули везано за Овчару?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Зашто није хтео да уђе у хангар, није волео да га виде људи из хангара, због чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто и Ви нисте, питање је, зашто и Ви нисте отишли са Војновићем према хангару, тамо до хангара, зашто сте остали ту?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Зато што ја немам шта тамо да тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Шта да тражим тамо, немам шта тражити ја тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, дошли сте са Војновићем, па ми онако делује.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ја зета му не познајем, кћерку му познајем. Ја немам тамо шта да тражим. Остао сам код својих кола, чувао своја кола. Зашто да идем тамо међу људе које не познам. Мислим глупо ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли.

НАТАША КАНДИЋ: Али у својој изјави каже да је имао доста пријатеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Јесте, госпођо, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објашњавам да ја нисам хтео да прилазим, јер сам имао доста Хрвата пријатеља и нисам хтео да ме виде.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам ни био у борби, зато нисам хтео да прилазим тамо ближе, био сам у позадини. Добро, добро, добро.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ја сам 98. године, 97. године, 19. маја сачекао Хрвате из Загреба у СДК банци, примио лепо и с њима радио до 98. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Мислим ја, то су били моји пријатељи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам желео да чујем објашњење које ми се наметнуло, везано за питање госпође Кандић, ако сте већ дошли са Војновићем на Овчару, оставили ту аутомобил, зашто сте остали тамо 100, 150 метара даље, зашто и Ви нисте тамо пришли? Дошли сте са њим, па је неки тако, животно, животно би било разумљиво да га Ви пратите и да будете са њим до краја.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Нисам ја са њим био да нешто гледам што ме не занима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Но добро, чули смо Вас, хвала.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Ја бих се само надовезао на питања колеге Тодоровића. Сведок је изјавио да је за масакар чуо од добровољаца, да ли може да каже од којих добровољаца, од кога је то чуо?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не. Не знам који су добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: А како знате да су добровољци?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па док их ја не познајем, значи добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису Вуковарчани, нису? Долазили су по храну код Вас

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не, не, по храну, долазили су наши домаћи по храну, Вуковарчани по храну. А за ово не знам, добровољце ја не знам, ја само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам схватио да сте Ви то чули када су они долазили по храну код Вас, добро.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања? Браниоци?

АДВ. СЛАВИША ПРОДАНОВИЋ: Хтео бих само једно питање, кад се Мићо вратио Вама колима и када Вам је саопштио да није нашао кћерку, да ли је у путу Вама говорио да ли има неку идеју где да је тражи?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не. Он је само био нешто замислит и сам каже: опет нисам нашао моју ћерку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да није нашао ћерку, био је замишљен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ништа није говорио где ће ићи тражити да је тражи још.

АДВ. СЛАВИША ПРОДАНОВИЋ: И следеће питање: када сте дошли до куће, да ли сте и Ви улазили у његову кућу?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

АДВ. СЛАВИША ПРОДАНОВИЋ: Нисте?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сте га оставили и продужили?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ја сам продужио својој кући, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

АДВ. СЛАВИША ПРОДАНОВИЋ: Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Остали браниоци? Колега Јелушић?

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Молио бих сведока да се изјасни, рекао је, наиме, да је познавао Мићу Ђанковића, оца оптуженог Мирослава Ђанковића, па ме интересује, да ли је непосредно пре тог догађаја, тих дана, виђао Мићу Ђанковића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вуковару?

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: У Вуковару, да?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да, виђао сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У микрофон, у микрофон, нама говорите.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Виђао, виђао сам Мићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да ли се сведок може изјаснити о томе, да ли је Мића Ђанковић имао неко превозно средство, аутомобил, мотоцикл, или тако нешто слично?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Камион, комби, било шта у том смислу?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Мићо је имао бицикл, он није имао превозно средство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је имао?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Бицикло је имао, он никада кола није имао, Мићо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мићо је имао?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Бицикл.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бицикл.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: А кола није имао никада.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Када га је виђао у Вуковару, како се кретао, дакле, да ли је ишао, да ли га је виђао пешке или се кретао управо тим бициклом или мотоциклом, да ли је то био бицикл обичан или је имао неки?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па сад. Бицикл, када кажете бицикл, претпостављам да знамо шта значи бицикло. Јел га сретате да иде пешке, да вози то бицикло, ето то Вас пита бранилац?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па некада и вози, а некада иде пешке, како који дан, значи није сваки дан био на бициклу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Значи докле је путовао, докле је ишао.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Хвала. Може ли се још можда сетити да ли је Мића Ђанковић имао неко наоружање лично, ако се може сетити, које?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не знам, не сећам се.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да ли је имао тих дана, говорим управо непосредно пре овог догађаја, да ли је имао униформу или је био у цивилу?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не сећам се, нисам разумео питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао униформу, или је био у цивилу?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: За време рата или говорите пре?

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Па у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рецимо ових последњих дана, пред завршетак борби и тако?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па пред завршетак борби нисам га виђао, ја сам га виђао прије борби и у борбама, али по завршетку борби нисам виђао Мићу.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Мене интересује пре овог догађаја, дакле, пре догађаја на Овчари? Да ли сте га виђали и да ли се може сетити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро Овчара, па онда сад питање, када га је претходно видео?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па видео сам га 02. октобра, Мићу. Онда је био код мене кући, овако као човек нормално без ичега у цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У цивилу?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, после тога, да ли сте га виђали, сретали?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не сећам се, бар да је код мене био кући у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 02. октобра, значи, не сећате се да ли сте га виђали

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Ја сам слабије ишао, акције су се водиле, борбе, знате какав је рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања? Браниоци? Оптужени, да ли неко од оптужених има што да пита? Има господин Војновић?

ОПТ. МИЛАН ВОЈНОВИЋ: Питао бих оптуженог господин судија, да ли зна гдје сам ја био за вријеме рата, шта сам ја радио за вријеме рата, односно сведока, шта сам ја радио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, разумели сте шта Вас пита?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: А Војновић Мићо, Милан он је за време рата био у улици исто, ноћној стражи, око кухиње, јер на две стране је била кухиња и била кланица где су се клале свиње, помагао је у позадини.

ОПТ. МИЛАН ВОЈНОВИЋ: Да ли му је познато да сам ја на крају, пред крај рата, добио задужење да шишам војску?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Нисам разумео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас да ли знате, евентуално, за каква његова задужења, типа шишања војске?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па јест био, то је радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Брица?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Јесте, брица, да.

ОПТ. МИЛАН ВОЈНОВИЋ: Добро, хвала лепо, толико да се зна шта сам радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, да ли неко од осталих оптужених има што да пита сведока? Нема. Заменик тужиоца, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Само једно питање: да ли је овај сведок некада раније био на Овчари?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Па како онда зна да тамо има читав низ хангара и различитих радионица итд.?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Зато што је дио Јакуповца, Овчара, Грабово, то је све било под задругом «ВУПИК», Вуковар, пољопривредно добро. Ја то знам, и што је мој брат радио у пекари, возио је леба по тим економијама, сезонским радницима, зато сам познавао Овчару, зато знам име Овчара и Грабово, и Јакуповац и те економије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Јел био некада на Грабову?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Био сам на пецању.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Какав је пут до тамо?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па ми сви идемо пртеним путем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Од Негославаца пртеним путем, пољским путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пољским путем?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Од Негославаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Негославаца?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Од Негославаца, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од Овчаре?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ајде да видимо тај пут од Вуковара до Овчаре и Овчара-Грабово?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Грабово не знам за каки пут доле, а до Овчаре је асфалт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До Овчаре је асфалт.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Мало пре је рекао да је био на пецању?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Од Негославаца, ишао сам пртеним путем. Ја сам лепо рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ишли сте на пецање на Грабово?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Јесте, од Негославаца пољским путем. Село Негославци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: И ту смо ишли алејом, пољским путем, пртеним путем, како да кажем, земљом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Туда сте ишли?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте икад ишли на пецање тамо на Грабово преко Овчаре?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не, не, то нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Какав је био дан тај када је био на Овчари?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је дан био у смислу атмосферских прилика, облачно, кишно, снежно, сунчан дан?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Леп дан, леп дан је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Леп дан, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Јел разговарао он после са Златаром накнадно када га је видео око Нове године, о томе, где се лечио, како се лечио и тако?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Откуд зна да је био у Београду на лечењу?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па знам да су сви наши рањеници били у Београд пребачени у болницу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли је била још нека болница ближе?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Сви хеликоптерима, авионима, молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли је била болница у Негославцима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била каква болница у Негославцима?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Јесте била привремена болница.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Каква је то болница?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Привремена болница.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Привремена, то само хитну помоћ да пруже и одмах су пребацивани за Београд, транспорт за Београд.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Јел био неко на лечењу од ових које Ви познајете у Негославцима?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: А нисам разумео, шта је рекао њему Вујо, где је био на лечењу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Београду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Јел био још негде?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли зна.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да је био још неко? Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли је био још негде осим у Београду на лечењу?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па требао је, био је у бањи, отишао је за бању.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: И то је причао?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: У којој бањи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Које године?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: У којој бањи?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: А где је био рањен?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Где је био рањен?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: У који део тела?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Па ту негде око ноге, око препоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, ако сведок зна, зашто да не каже, не, не, у реду је, па дозвољена су питања. Кажите, кажите, чули сте питање.

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Чуо сам да је рањен био у ногу, у препону доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У препоне?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бакићу, да ли тражите неке трошкове што сте дошли данас на претрес?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тражите? Господине Булићу, изађите молим Вас овамо да само чујем Ваш коментар док је овде Бакић.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Молим, кажите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 05.07. када сте саслушавани овде, када сте износили Вашу одбрану, Ви сте нам рекли да сте видели тада Бакића Рада.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Да, ја сам то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са својим братом, са Милом, са.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Да, када смо полазили ја и Куштро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војновићем итд, а чујете шта он каже?

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Ја сам њега видео, ја сам рекао да сам га видео када смо ја и Куштро полазили кући, у том периоду сам га видео, њега и Мићу, овога брата његовог сам ту исто негде видео. Нисам тврдио изричито да сам ја њих видео тамо да су били тамо толико и толико и тако и тако. Ја сам њих видео, значи ја и Куштро када смо полазили кући, видео сам њега у ауту, крај аута је стајао или седео, сада не могу тврдити, али у оном пролазу сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да кажете, да ово што он данас говори, везано за своје активности се слаже са оним што сте нам Ви рекли како сте га Ви видели тада на Овчари? Не разумете ме?

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Слабо се чује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слабо ме чујете? Питам Вас, чули сте њега шта данас говори?

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, није био у друштву, ни са Ђанковићем, ни са својим братом, чуо је само за њега и касније чуо да је и он био на Овчари. Био је сам, био је са Војновићем, дошао је са Војновићем, Војновић је отишао, а он је остао ту сам. А Ви сте нам рекли, да сте њега видели у друштву са братом Милом, са Војновићем и са Ђанковићем, па Вас питам?

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Да сам ја тако изјавио да сам њих видео заједно све у друштву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас, је ли то тачно, јесте ли их видели у друштву или када кажете, видео сам их, да се то односи, да сте их видели, па сад невезано под којим околностима?

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Не, не односи се тако, јел ја сам рекао да сам њих видео, значи, видео сам их када сам полазио кући, њега крај аута, Мићу Медоњу, Милета ту негде исто у пролазу и тако. То сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бакићу, да ли тражите неке трошкове што сте дошли данас на суд?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даљих питања сведоку нема. Да ли имате још нешто можда да кажете?

СВЕДОК РАДЕ БАКИЋ: Не, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок нема ништа више да изјави. Трошкове доласка не тражи. Хвала лепо, можете ићи. Наставићемо сутра у 9,30 сати са сведоцима које нисмо стигли саслушати данас, видећемо само шта је са онима које смо позвали за сутра. Хвала лепо.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА